IOSEPHI ANTONII
MORBILLI
NEAPOLITANI I.C.
CARMINA.

NOBILISSIMÆ, AMPLISSIMÆQVE BLANCORVM FAMILIÆ

LAVDES

Varijs Carminibus expreſsæ

A IOSEPHO ANTONIO

MORBILLI NEAPOLITANO I. C.

Illuſtriſsimo Viro Domino

D. IOANNI THOMÆ

BLANCH

OLIVETENTIVM MARCHIONI

DEDICATÆ.

NEAP. Apud Franciſcum Mollum 1676.

Superiorum permiſſu.

Illustrissimo Domino

D. IOANNI THOMÆ

B L A N C H

OLIVETENTIVM MARCHIONI

Ordinis Equestris Sancti Iacobi de Spata, Supremo Militum Tribuno, & in Regno Neapolitano Regij Collateralis Consilij meritissimo Decano, &c.

.F.

NObilissimæ Familiæ Tuæ laudes posteritati traditurus, meumq; populo approbaturus ingenium; nec imprudentiæ, nec ingrati animi notam effugerem, si cui potius, quam Tibi la-

bores hoſce meos dicatos vellem; & Tua ergà me merita, & Blancorum nomen Tua ope fortunę vltra fines euectum me ad officium hoc nõ alliciunt modo, ſed impellunt; nam Tu (vt miſſa faciam cætera) ornamenta ea, quæ Maiores tuos diſperſa beatos effecere, collecta tenes, Blancorumque famæ hęres ex aſse non modo illam ſartam, tectam, ſeruas, ſed etiam virtutibus amplificatam, maiore cum cenſu ad poſteros tranſmittis, vt in ea pro merito exornanda, vel Maro ipſe poſt exhauſtam lauream Pindi ſyluam deſpõdeat animum. Equidem quamquam impares pro tãto onere vires probè viderem meas, timeremq; animũ ad ſcribẽdum appellere; copia ipſa rerum, vel in primo dicendi limine penè obrutus; abiectam tamen mentem erexi, illud me-

cum

cum reputans : hoc demum esse rerum magnarum ingenium, vt vel malè culta, malè tornata oratione leuiter attactę potius quam ad viuum expressæ, luce se tamen prodant sua, natiuumque vel inter vmbras ostentent decus: gemmę quidem, siuè ferreis, siuè aureis eas inseras anulis, parem candoris sui prę se speciem ferunt. Quarę non eo consilio labores hosce suscepi, vt lucem luci addam, sed vt obseruantiæ erga Te, Tuosque meę monumentum aliquod excitarem ; in eandemque clientelam ingenium, hoc est meliorem mei partem adscriberem ; in quam ego à prima propemodum ętatę fuissem adscriptus. Habes instituti mei rationem, reliquum est, vt qua semper me, meaque beneuolentia es prosecutus eadem lucubrationes has animi mei testes lu-

culentiſsimas excipias; quod ſi obtineam omnia mihi ex voto accidiſse arbitrabor, Tuiſque fretus auſpicijs audebo me quoque pennis

Tollere humo, victorque virùm volitare per ora.

Vale.

Tuæ Illuſtriſſimæ Dominationis

Addictiſſimus, & humillimus ſeruus
Ioſeph Antonius Morbilli I.C.

OPeræ pretium duxi (ſtudioſè Lector) vt prius ingenuo candore, affabilique fiducia ſine affectatione, & verborum pompa, in tuum me animum inſinuem; quidquid porro affectatum eſt, aut plus æquo perquiſitum à familiari colloquio debet eſse alienum. non hic murem pro leone oſtendo, ſed huc me impulit (non eo inficias) iuuentutis feruor, ne ad ea, quæ vel ſenes aggredi perhorreſcunt adhuc iuuenis ingredi pertimeſcerem, virtutis candidatus nondum vir; perquàm arduum eſt muſæ latinæ tendere barbitum; non tamen audacia, quæ culpæ potius ſit affinis, quàm virtuti; ideò non culpanda, ſed palpanda; quemadmodum generoſi ſpiritus indoles, non adeo temeraria accuſatur, vt non excuſetur. Lector es, vt te velim, lenis; non lictor, vt te paueam, terribilis, qui vitium caſtiges, præfoces, ſuſpendas; Lector elige, quæ meliora ſunt, vt primitias in iuuentutis flore productas; molliter, leni manu, ſummiſque digitis lege, ne carpe, ne diſcerpe, neue inimico odio perſtringe, ſed amico ſtudio proſequere; acerba ſunt nondum matura, quia præcocia; non adeò tamen ingrata vt ſpernantur; vt prodromi, eo magis tibi ſint cordi. incorrecta aliqua inuenies, vel corrupta,

quia

quia intempestiua; elegantiæ si quæ non sunt, fient si eleganter legantur. adolescunt, ideò adolescentibus sint potius inuidiosa, quam inuisa, senibus non mordenda, quia senes sunt, & mordere iuuenum est, velut errare; meminerint iuuentam, & errores quos fecerint ne damnent; viris autem succurrat prima virtus compescẽdi linguam, si viri sunt, & sapientes, & si qua sciunt non sine erroribus didicerunt; exarare, & errare proximum est; me ipsum sum imitatus, hoc est naturæ meæ conuenienter dixi, ducem enim habemus naturam in dicendi genere, cuius est proprium ducere; optimus est color oratoris, qui natiuus, alioquin affectatus; philologia seruire potius debet, quam regnare; hæc satis; sic mihi, sic cui debui satisfeci; si non tibi, qui rigidus es exactor; fac vt tibi etiam debeam, ingrata hæc tibi non sint, & gratus ero. Vale.

Do-

Domini D. Antonij Migliore V. I. D.

In Auctoris encomium.

EPIGRAMMA.

BLancorum augustæ scribis gesta inclyta Gentis
Dum Morbille, tuum tollis ad astra decus,
Quod non longa ætas, non inuidiosa vetustas
Lethæi poterit mergere fontis aqua
Fama tuum nomen niueis complectitur alis,
Dum promis Blancæ stirpis in Orbe iubar
Pro iaculo calamum torquens, te præter, in Album
Tam benè qui tendat spicula, nullus erit.

Do-

Reu. D. Antonij Pagano

EPIGRAMMA.

Cum laude Auctoris inſinuat nomen, & ſtemma nouem ſtellarum Illuſtriſs. D. Michaelis Blanch, in Virginum ſeptis, & celebri Spiritus Sancti Eccleſiæ Præſidis.

QVi Blanci genus exaltas, & ſidera tangis,
Tu ſimul extollis nomen ad aſtra tuum.
Euehis, eueheris vector, ſic tangis Olympi
Sidera, ſic Cœlum vertice fulcit Atlas.
Sideribuſque nouem Michael bene præſidet; alter
Præſidet Angelicis, in totidemque choris.
Pro te pugnabit Michael, vmbone ſub iſto
Stat Deus in terris, templa, ſacrique chori.
Sigalion tibi Momus erit, timiduſque ſilebit,

Iam

Iam digito labium ſignat vtrumque ſuum.
Si tibi, ſi Blanco canis, hoc ſatis eſse putabis;
Maxima pars laudum ſufficit iſta tibi.
Si Blancus tibi blandus adeſt, Michaelque tuetur.
Dæmon Momus adhuc nomine victus abit.
Liber eat liber iſte tuus ſub nomine tanto,
Quod ſperes multum eſt, quod vereare nihil.

Eiuſ-

Eiuſdem D. Antonij

O D E.

IOSEPHVS MORBILLI.

ANAGRAMMA.

PHOEBO SIMILLIMVS.

CVm PHOEBO valeas eſſe SIMILLIMVS
Quo digno celebrem carmine neſcio,
Nec ſi Pindaricis verſibus inſonem,
Vatem te iuuenem præcocis ingeni,
Ornatumque bonis artibus efferam;
Alto cum ferias ſidera vertice,
Blancos omnigeno carmine ſubleuas.
Magnis Indigetum digne fauoribus,
Stellas dum celebras, te ſimul euehis,
Et te ſidereis ſedibus inſeris.

Cum

Cum ſis Mæonio carmine dignior,
Pro noſtro modulo nitimur obſequi,
Et te proſequimur, qua vice poſſumus.
Ornatum gemina Daphnide dicimus,
Cum ſis in duplici iure peritior,
Vates in numeris doctior omnibus;
Maturus iuuenem conſilij vigor
Ducit te impauidum, ne titubes pede;
Dum ſic inuidiam proteris hoſtium,
Conuictus taceat quilibet æmulus.
Rumpatur rabies aſpera Critici;
Tu viuas ſenior milite Neſtore.

EIVS-

EIVSDEM:

ODE.

IOSEPH MORBILLI.

ANAGRAMMA.

PHOEBO SIMILIS.

Qvam tibi æqualem reperire poſſem
Monſtrat, ac offert Anagramma laudem,
Nempè, qui PHOEBO SIMILIS reſultas
Nomine ab ipſo.
Carminis cedat tibi Phœbus artem,
Lesbiæ notis fidibus puellæ
Dum canis, cedat, ſileatque prima
Carminis Auctor.
Sume iam laurum tibi deſtinatam,
Sume quæſitum meritis honorem,

Quem

Quem parat virtus operosa, cinge
Tempora sertis
Serta de legum studio reportas,
Nobilis vates gemina decorus
Laurea splendes magis, vt pyropus
Fulget in auro.
Hac Alexander gladio subegit:
Qua doces mundum calamo, inuenta;
Tu tamen longam videas senectam
Vtilis æuo.
Sperne Aristarchos generose, vinces,
Nam dabit virtus animosa vires,
Teque defendent potiora Cœli
Sidera Blanci.
Maximum celsi decus hoc olympi,
Sidus admiror, venerorque magnum,
Quod canis vates, ego iam tacebo
Laudibus impar.

Quot choris diuus Michael superstat,
Hic nouem prudens dominatur astris,
Et quot apparet redimita Bacchi,
Gnossia coniux.

Tu nouem musis dominare vates,
Te velut Phœbum totidem coronis
Quælibet cingat, decoretque donis
Principe dignis.

Siue musarum choreis receptus,
Siue percurris duodena signa;
Sidera exornas, & amicus illis
Addis honorem.

Do-

Domini D. Antonij Vespoli.

EPIGRAMMA.

IOSEPH MORBILLI.

Anagramma.

PHOEBO SIMILIS.

IOSEPHVS ANTONIVS MORBILLI.

Anagramma Purum.

IN NOBILI TRIVMPHO SOLVS EAS.

DVm Phoebo Similis *rutilantia sidera Blancos*
Euehis; agnoscis munus id esse tuum.
Non auriga minor stellas non sole minores
Per conuexa poli ducere debuerat.
Dumque nouem stellæ victo de sole triumphant,
Grande ministerium, suffice solis equos.

Nobili in *hoc tu* solus eas, ò *Phœbe* triumpho ,

Vel si non aderas ipse legendus eras ,

Solus eas *Vector*; *si solis honore carerent*,

Tu faceres stellas solis habere vices .

Et si non esses fieres tu Phœbus ab illis ;

Quas similis Phœbo, qui vehit esse potest .

Nomine multiplici poterant meruisse trophæum,

Quas soli stellas tu facis esse pares :

Te Vectore tamen Cęli Capitolia scandent,

Dumque vehere simul, compos honoris eris .

Eius-

E I V S D E M.

Dom. D. Antonij Veſpoli.

E P I G R A M M A.

QValia vos dicam fulgentia ſidera Blanci,
Quæ admirans Phœbus nobiliora facit?
A Patre thyrſigero ſunt hæc data munera Baccho,
Dignaque Sidereæ facta corona Deæ.
Si laudata nouem ſunt ſidera iudice Phœbo,
Lucidiora dehinc lampade ſolis erunt.
Alter adoratur. Stellas hic adorat Iõſeph,
Sidera namque videt maxima, ſole ſuper.
Sis Phœbo ſimilis, tamen hæc tu pronus honora,
Quæ tribuunt nomen ſidera magna tibi.
Laudando ſtellas, recipis tu lumen ab illis,
Ni Phœbus, poteras obſtupuiſſe, fores.

Quis

QVis, nisi sit Phoebus, Cęlo superaddere honorem,
Et decorare noua sidera luce potest?
Quis, nisi sit Phoebus, numeros complectitur omnes,
Et canit omnigeno carmine tale melos.
Sideribusq; nouem totidem submittere musas,
Quis, nisi sit Phoebus, munus vtrumque subit?
Pierides tibi, quæq: suum, de vertice Pindi,
Collectum florem, munera grata gerant.
Floribus vt totidem cohonestes sidera Blanci,
Mistaque sideribus florea serta micent.

D. A. P.

IMPRIMATVR.

FRANCISCVS SCANAGATA VIC. GEN.

Ioseph Imperialis Soc. Iesu Emin. Theol.

Eccellentissimo Signore.

FRancesco Mollo Stampatore, supplicando, espone à V.E. qualmente desidera mãdar alla Stampa alcune Poesie del Dott. Gioseppe Antonio Morbilli, per tãto supplica V.E. restar seruita ordinare la reuisione di qlle à chi comandarà V.E. è l'hauerà à gratia, vt Deus.

Magnificus V. I. D. Ioseph. Castaldus videat, & referat.

GALEOTA R. CARRILLO R.
CALA REG. SORIA REG.

Prouisum per S.Excell. Neap. die 27. Ianuarij 1676.

Mastellonus.

Excellentiss. Domine.

Librum, cuius inscriptio, *Iosephi Antonij Morbilli* I.C. *Carminum*; Excellentiæ vestræ iussu perlegi, cumque in eo nil Regię Iurisdictioni, aut bonis artibus absonum contineatur formis, excudendum arbitror. Neap. 30. Ianuarij 1676.

E. V.

Deuotissimus Seruus
Ioseph Castaldus.

Visa retroscripta relatione imprimatur, & in publicatione seruetur Regia Pragmatica.

GALEOTA R. CARRILLO R.
CALA' REG. SORIA REG.

Prouisum per S. Excell. Neap. die 7. Martij 1676.

Mastellonus.

IO-

IOSEPHI ANTONII MORBILLI NEAPOLITANI I.C.

CARMINVM

LIBER PRIMVS.

B. Martyr Franciſcus Blancus ex Galitia Ordinis Minorum ex Diſcalceatorum familia S. Petri de Alcantara digniſsimum Germen ad diffundendum Catholicæ Fidei lumen Iaponiam petit.

CARMINIS

PARS PRIOR.

HEroum genus, & Blancorum nobile ſidus
Dic, age, Muſa, virū ſacra redimita corymbo,
Quem gaudens olim proſpexit Iaponis ora
Euertentem Erebum, & Cælo noua regna locantem

Tu quoque flos procerum, lumenq; decusq; tuorum
Blance comes superùm, potuit cui dulce videri
Hostemq; horribilemq; Crucem, immanemq; tyrannũ,
Lictorumque minas, rabidosque subire furores,
Hùc ades, his, oro, felicibus annue captis.

Est locus Oceano in magno, quò fulgida mundo
Fert Matuta diem roseis inuecta quadrigis,
Primaque dat terris orientia lumina Phoebus,
Et caput extollens nitido lucescit Olympo.
Iapona compellant ciues; ditissima sanè
Tellus, & cunctis felix nitet insula campis,
Et foret Elisium, heù facinus, sin sæua virorum
Pectora terra aleret, mentesque animosque leonum
Semihomines gererent humano in corde coloni.
Hìc solijs, nulla formidine gaudet auitis
Dira superstitio; hìc Stygij Ducis impia templis
Sceptra tenent aras omnes, regit omnia Pluto,

Et

Et felix in pace viris dat iura Tyrannus,
Sidercamque fidem sacris penetralibus arcet,
Cunctaque Tartareo cernis subiecta furori.
Hos turpes Erebi ritus gratissima cælo
Relligio, his populis regnare licentius Orcum
Aspiciens, animum summo perculsa dolore
Hæc secum: Occiduas inter vix demoror vrbes
Infelix, totoque indigna expellor Eöo
Hisnè inferna lues potuit baccharier oris?
Indorumque plagis Plutonia condere regna?
Ast ego Diua potens superum sanctissima proles
His vetor in terris cælestia figere signa.
Et vili premor imperio Phlegetontis iniqui?
Dixerat: Ætheriosque gradus citat ocyor Euris
Ad cælum, sanctosque lares fulgentis olympi.
Assueto at non illa micat candore, nec aureum
Fert crinem, nitidosq; oculos, quibus ignea cæli

Sidera, & euicti cedebant lumina Phoebi,
Nec ſua florenti circumdata tempora ſerto,
Nec qualis colitur templis pucherrima pulchris
Irradiat gemma, aut rutilis ornata pyropis,
Nec niueo pendent Erythręa monilia collo
Aut artus decorat flammato murice palla.
Sed triſtes demiſsa genas, tergoque capillos
Effuſa, & vili Virgo velatur amictu;
Ac ſubit Ætherij præpes Capitolia regni,
Demiſſoque genu Diuinum Numen adorat,
Indigetum inde Patrem lacrymis ſic fatur obortis.
Numen ſupremum Numen, ſi gloria gnatæ
Vlla tuæ, aut pietatis amor præcordia tangit,
Hùc aduerte animum; iuſti miſerere doloris,
Vndique iam pellor terris, agor vndique fatis
Iam me dirus Arabs patrijs deturbat ab aris
Et pharetra inſignes Thraces, pictiq; Geloni,

In-

Intonsique Getę, & molles mea iura Sabęi
Proculcant, ritusque sacros, legesque rebelles
Illudunt Bactri, & magnus quos Nilus inundat
Aegypti tractus, & Caspia regna recedunt.
Isacides, quorum tectis cunabula duxi,
Grata astris quondam, modò gens exosa Tonanti
Nunc quoque me cogunt Solymo discedere templo.
Quod superest terræ, Stygij furor occupat Orci,
Cunctaque lætheo late loca numine complet,
Et me vix paucę iactatam casibus vrbes
Excipiunt, totoque meis vix Hesperus orbe
Imperijs regitur, Fidei mihi pignora seruans.
Cur ergo his finis angustis dominarier oris
Me, Genitor? sunt regna meis incognita sceptris,
Est est Memnonijs vndis extremus Iapon
Hic numquam est partis felicia signa triumphis
Tollere visa Fides, aut condere tuta Tonanti

Delubra, aut victrix Cocytia sternere regna.
Hùc precor heroum cœtus, sanctosque maniplos
Mitte virùm, qui vera canant, quique impia Ditis
Numina diripiant; meque in mea iura reponant.
Hìc tibi si tali dederis consistere terra,
Templum augustum, ingens Pario de marmore ponã,
Tecta illìc cernes pictis decorata trophæis,
Delubrique nouis laquearia fulgere signis.
Illìc clara tuæ effingam molimina dextræ,
Primaque rerum opera, & primi cunabula mundi
Moliar, & nitido data lucida sidera cęlo.
Hæc inter rutilus Solis nitor ibit olympo;
Ipsa gradus properans per opaca silentia noctis
Fulgebit vultu felici argentea Phoebe,
Pendebuntque tholis immania pondera terræ;
Nec procul hinc aureo maria atra tumescere fluctu,
Neptunique domos ingentia voluère cete

Ef-

Efficiam, celeresque auium per inane volatus,
Et positas addam, nemorum fera fulmina, tygres.
Hinc virides inter lucos, et florea tempe
Humanæ stirpis genitor, pariterque malorum
Tristis origo sua surget cum coniuge coniux,
Ora Dei, diuosque gerens in pectore vultus,
Atque viris illinc stabunt monumenta dolorum
Poma, anguisque doli, vetitæque à numine mensæ.
Hìc pluuijs sternentem orbem, nimbosque ruentem,
Qui sacrum è terris rapuere cupidinis ignem,
Te faciam, & scelerata virum data corpora ponto,
Nec non Cęlicolum pugnas, cęloque rebelles
Aligerùm cętus cernes in Tartara missos.
Haud ibi cælestis deerunt miracula Virgæ,
Isacidumque fugæ, siccique per æquora calles,
Contemptorque Tui Rubris Rex naufragus vndis:
Parte alia, ò pietas, vili proiectus in antro

Horrentes inter cunas, ſtipulamque rigentem
Editus effundes gemitus; cui Diua Creatrix,
Diua Deo gaudens dabit oſcula: protinus alto
Intereà chorus Indigetùm demiſſus olympo
Lenè fremens, latè mulcebunt æthera cantu
Hìc tres Memmonij reges nitida aſtra ſecuti
Aurea dona dabunt, & odori munera thuris
Multa vehent hilares: omnis tibi prodiga Regi
Ibit Eos, aderitque ſuis Pancaia gazis
Innumeros illìc pulſos, te vindice, morbos,
Vrenteſque febres membris dare terga relictis,
Nec non dilectas reuocari in corpora vitas,
Et victæ mortis frangi inſuperabile ferrum
Cernere erit; Stygiaſque animis euellier iras.
Te tumidum mulcentem æquor pelagoq; minantem
Adijciam, et vectum haud tinctis per cærula plantis,
Auſpice te, mirum dapibus dabit amphora vinum,

Lim-

Limpharumque vrnæ diffundent munera Bacchi,
Immensique tui mirabile pignus amoris
Ars addet; corpusque sacrum; sacrumque cruorem
Sub Cereris vultu, & Bacchi sub imagine Patris.
Humanæ hinc auro rutilabunt signa salutis,
Verberaque, spinæque, & iniqui pocula fellis,
Clauique, hastæque, & diuo labefacta cruore
Marmorea assurget moles: Ast cætera rerum
Euincens opera hac sacra radiabit in aula
Aurea Crux; circa quam mille chori, agmina mille
Stabunt Iaponidum, & verum te poplite prono
Agnoscent cœli numen, Ditemque fugabunt.
Quæq; dabunt lacrymarum flumina; quæq; querentes
Mista trahent tristi gemitu suspiria corde,
Cum tua te extremo claudentem lumina fato,
Feralique alno clauorum cuspide fixum
Aspicient, nitidosque suos obnubere crines

Ne-

Mœrentem Titana polo, indignùmque dolentem
Aetherij funus Regis, lunæque labores
Insuetos cælo, tremefactaque pondera terræ;
Te, casusque tuos nimium miserata nefandos.
Hàc quoque felices, depulso Acheronte, triumphos
Deduces super alta poli Capitolia victor,
Mille virùm referes Stygio de flumine prædas,
Insontesque Patrum cœtus, tetroque sub Orco
Detentas animas, dignosque heroas Olympo
Ibis & Aetherij pandes solia aurea tecti
Humano generi, cælestia regna reuisens
Aera per, superum circumdatus agmine multo
Aethera conscendes; qualis maiore coruscus
Sidereas inter flammas petit æthera vultu,
Immensaque sua replet sol lampade terras.
Haud procul hinc igneis Procerū per tempora linguis
Fulgebit superis missus sacer Ignis ab Astris

In-

Innumeras illìc laudes, & facta tuorum
Effingam demum: totum sic ibit in auro
Delubrum, molemque nouam mirabitur Indus;
Intereà tu Diue meis Pater annue votis;
Ipsa tuis ferar auspicijs, ferar vndique victrix
Auroræ regnis, fugiat procul impius Orcus.
Olli subridens rerum sator, omnia nutu
Qui regit, & flammis contorquet tela trisulcis,
Desine, ait, tantas deducere corde querelas
Nata tuo: stat fixa diù sententia mente,
Immotus stat amor, stat ineluctabile votum
Imperijs augere nouis tua sceptra, tuisque
Purpureæ matutæ oram, et regna addere regnis,
Extremique tibi adijciam confinia mundi
Mox procerum ductu Iaponem penetrabis Eöum
Hùc nostris parens monitis Audentior ibit
Gallecùm Soboles, & Ibero sanguine cretum,

Hic

Hùc mittam Blancum, socio stipante maniplo,
Qui tua signa ferat, cœli qui, numina portet,
Et procul his terris sæuum Phlegetonta releget.
Hæc superum Genitor, solioque affatur ab alto
Aligerùm iuuenem, fido cui talia mandat.
I' propera gressus terras pete præpete penna;
Est inter Gallecùm vrbes, tractusque repostos
Hesperiæ regio, quà Lucifer occulit aureum
Flammarum decus, & magno ruit Oceano Sol
Hìc clarus proauùm titulis nitet inter Iberos
Heros Blanciadum soboles, qui flore iuuentæ
Assisij Patris felicia signa secutus,
Hunc mihi mens est ad Matutæ mittere regna,
Vt tractus omnes, omnemque adscribat Olympo
Iapona: sunt etiam huic tales in pectore flammæ
Res illìc Cœli fractas curare, suamque
Est animus sacrare polo cum sanguine vitam.

Hunc

Hunc tu diue decet monitis implere, nouiſque
Eſt opus arte tua cunctantem impellere dictis.
Vix ea fatus erat Superùm Pater: ilicet ille
Iuſſa ferens Zephyris pernicior aduolat ales,
Extremaſque petit Gallecùm nuncius oras.
Aſt noua conſilia, & dubia dum mente volutat
Blancus molem operum, Indorumque inuiſere regna,
Dum meditatur, & audaci maria ardua pinu
Findere, Iaponidumque ſinus penetrare repoſtos
Stat dubium pelago ſe credere, ſtatque carentum
Cœlite luce animas Superis adiungere, & aris
Auroræ dominantem Orcum, & templa alta volentem
Sternere. Continuò demittitur axe miniſter,
Optatumque ſubit limen, Blancique penates,
Quem ſic aggreditur dictis, ſic incipit ore:
Quid dubios animos? tantas quid pectore curas
Fers generoſe heros? vanos hos pelle timores,

Aude animis ad facta nouis ingentia victor,
Multa tibi tentandum ausis, multa orsa ciendum.
Te vocat extremus Iapon, vocat Indica tellus
Et, duce te, cæli Numen venerabitur aris
Lucifer, & parto felix potietur Olympo.
Ipse implorat Eöus opem, auxiliumque precatur.
Ergò has rumpe moras, nostris his annue iussis
I' nunc, pone metus, trepidantem hanc exue mentem
Dixerat: ille statim sua nubibus aliger ora
Condidit, Hesperiæ fines, terrasque relinquens.
His Superùm accensus monitis, & numine plenus.
Nec mora, se magno Blancus commisit habendum
Oceano, celerique tumentia traijcit alno
Cærula: Proh quantus cæli rapit ardor euntem
Per freta, per fluctus, per lubrica regna tumentum
Non illum vndarum montes, nec subdola Nerei
Ludibria, aut terrent vada turgida; iamq; patescunt

Emen-

Emenſo Oceano Titonia littora, iamque
Poſt multos pelagi caſus, functoſque labores
Iaponidum terris ratis appulit: O quibus heros
Motibus exultat: iam iam euertiſſe Tonantem
Tartareum ſe credit, & execrabile Ditis
Debellaſſe putat regnum, infernaſque phalanges.
Interea totum luſtranti Iapona Blanco
Additur heroum ſacrum comes agmen ouantum
Aſſiſios inter non vltima gloria cętus,
Huic quoque felici ſeſe adiunxere maniplo
Tres Iuuenes, Loiolex tria ſidera pubis.
Ergo omnis, ſtimulante Deo, chorus ibat, & omnes
Vrbeſque, campoſque petens, monteſque, locoſque
Explorans Blancus, ſacris loca legibus implet,
Et toto infandos diſcedere Iapone manes,
Cogit & indignos iubet impiger ire ſub vmbras
Eumenidum cœtus, vincliſque Acheronta reuincit,

Iam

Iam totus præceps Phlegeton, totusque cadit Dis,
Auspice te, Blance, innumeris cumulata triumphis
Christiadùm alma Fides sacras regnare per aras
Cernitur; & victrix cunctas dare iura per oras
Relligio; Parioque nitentia marmore templa
Cælicolùm Regi, terræque, marisque potenti
Iam locat, et superis meritos instaurat honores,
Totosque Auroræ tractus, totumque rebellem
Iapona conciliat Cœlo: iam ferrea cultu
Pectora deponunt populi, mentemque benignam
Eloquio mollita tuo gens accipit omnis.
Non tot odoratos flores creat Hybla viretis
Nec tot vernantes fundunt nemora auia frondes,
Aut tot spumoso frangit mare littore fluctus,
Quot sacro se fonte piant, & cælite lympha
Se tingunt animæ, & patrio se crimine mundant.
Hoc ingens Erebi excidium, tantamque ruinam

Co-

Cocyti cernens toruo Rex lumine Pluto
In diras rapitur, furijsque agitatur iniquis,
Multa fremens, aperitque suos hac voce furores.
Heù genus inuisum! & nostris contraria regnis
Christiadùm soboles! etiam nec pace potiri
Terrarum latebris possum, nec ab orbe reuulso
Orbe sinunt Superi placidos me viuere soles.
En Iapone vt fugor, en Blăci vt premer vnius armis;
Ille ego, qui quondam Superos ad prælia traxi,
Nec timui Aetherei contemnere iussa Tonantis,
Et quem nunc Stygij metuunt loca pallida regni,
Cui nigri manes, & Auerna sonantia parent,
Vnius imbelli dextra debellor Iberi?
Heù pudor, & victus decedere cogor Eöo
Numquid erit finis belli? num meta laborum?
An Blanci insultu patiar succumbere demens?
Non ità: sed totum in Superos Acherontà ciebo,

Et pœnas luet infelix, qui noſtra ſuperbus
Iaponijs curat terris effringere ſceptra.
Talibus infremuit Pluto: cum cœca repente
Tartara, & infernæ ſonuere vlulatibus ædes,
Ingentique Stygis fręmuere cubilia luctu,
Et circum affuſi glomerantur in agmina manes,
Mille ſtatim famulantum adſunt, & mille fremētum
Tęnarij cœtus Regi parere parati,
Centaurique, truceſque Chimeræ, & Gorgones atræ
Arpiæque, Hydræque, & amantes improba Diræ.
Hæc vbi Rex Erebi monſtra omnia circumſpexit
Armatam colubris medio vocat agmine Pluto
Tiſiphonem, cui multa querens ſic ora reſoluit.
Nata licet tenebris, ſis atrę filia noctis
Ferre tamen, tu Virgo potes poſt nubila lucem
Imperio noſtri iam iam labentis Auerni,
Si nunc arte tua, & multis te fraudibus armes.

Hoc

Hoc vnum da, Diua; cito pede vecta per auras
Iaponidum ad Regem propera, qui nostra paternis
Iura Stygis sinit (infandum) decedere regnis,
Christiadûmque Fidem, et Superûm pubescere leges,
Blancique auspicio proprijs me temnier Aris;
Huic diros immitte animos, mentemque furentem
In Blancum, sociosque viros; huic pectus iniquum
Instilla, & furialibus infice corda venenis.
Tu nobis potes hanc orientem arcere ruinam,
I' nunc, necte dolos, paruam hanc interfice pestem;
Sępe solet lucos incendere spreta fauilla,
Paruaque deducens cunabula riuulus vndis
Paulatim in magnum concrescere flumen eundo,
Horrendùmque fremens ingentia voluere saxa,
Et solet immensas euellere gurgite syluas.
Vix ea Tartareus dederat Pater: illa repente
Alite vecta Noto fuscis volat æthere pennis

Ad terras, Iaponumq; oras: at conſcia fraudis
Horrentes primum vultus,& nota relinquens
Ora, truceſque habitus alias Dea perfida formas
Veſtit, mentiturque ſenem,qui templa Sacerdos,
Mendaceſque Deos, & inania numina ſeruat,
Hos vultus ſimulata dolis ſubit intima Regis
Limina Iaponij, regique hæc ſubdola fatur.
Dijs æquande, mihi ſaluè ò Rex optime regum,
Parce; precor, verbis, veſtras ſi verberet aures,
Hæc mea libertas fandi: me cura Deorum,
Scis equidem,ſolerſque tenet cuſtodia templi,
Scis, tueor Diuos patriæ : Aſt quid patria proſunt
Numina? quid delubra Deûm? ſi Iapone toto
Extera iura ſinas noſtras regnare per aras,
Complerique tuas alieno numine terras,
Neſcio quis Blancus; viles quos miſit ab oris
Occiduis Europa, viri, contemnere ritus,

Audentque immanes ius ſacrum ſternere Regni,
Et noua nos curant venerarier vndique templis
Numina Chriſtiadum, proprioſque relinquere Diuos;
Hoc tamen exitium, & cernis Rex magne tuorum,
Et ſinis, Eia age, & ipſe manu ſacram eijce legem,
Erue felices aras, & opima triumphis,
Vre Deum templa, & toto nos eijce regno;
Si te tanta tenent noſtrorum tædia Diûum.

Hæc ait; at miſtum inijciens cum vocibus ignem
In regem, tacitamque facem, & non ſenſile telum
Contorquens, atrum infixit ſub pectorę vulnus.
Interea illapſum diffundere corde venenum,
Tiſiphoneſque lues cunctis errare medullis,
Et furiale malum infectos ſæuire per artus
Vrit atrox ignis Regem; furit effera flamma
Tartarea iaculata manu, fremit arma tyrannus
Arma amens vocat in Blancum, Aſſiſioſq; maniplos,

Tela, viri rapite, & vestro date spicula regi
Explorate homines, tanti qui criminis huius
Sunt sontes, audentque dolis inuertere regnum;
Et nos Christiadùm vili submittere iuri
His furit infelix Diris; ceù saucia tygris
Tela humeris infixa gerens, ruit ore cruento
In venantum inimica arma, infringitque prementũ
Pertæsos enses, atque hostis fulmina dextræ,
Haud secus accenso Ditis flagrat igne Tyrannus
Assisios contra cętus; iubet ilicet omnes
Compede vinciri, & simul atro carcere frænat
Blancorum Decus, & procerum spectabile lumen.

CAR-

CARMINIS

PARS POSTERIOR.

Idem B. Franciſcus Blancus poſt iacta in Iaponiæ inſula Catholicæ Religionis fundamenta, Fideique ſemina impijſſimi Taycozami Regis iuſſu vna cum ſocijs cruci affigitur, cuius Anima martyrij inſignibus laureata feliciſſimo Angelorum plauſu in Cœlum vehitur.

O Quæ monſtra refers oculis! quæ funera terris!
Quas cælo pompas, & gaudia miſta dolori
Mira dies nobis vehis! hinc fremit ebria tellus
Clade virûm; ludunt illinc feſtiua choræis
Agmina plaudentum, magnoſque heroas Olympo
Lætitia, curruq; ferunt; ſimul omnis ab alto
Gaudet ouans, mugitq; nouis concentibus aër.
Noſco equidem. Vos ò Permeſſidis agmina collis

Pergite Pierides, cœptæq; insistite musæ.
Tu quoque Phœbe meum numen, tu gloria vatum
Phœbe faue: heroum mirum, & spectabile funus
Pande, precor, mecumq; refer per inane triumphos.
Sunt Blanci casus Superis, sunt gaudia cædes,
Vna dies rapuit terris; tulit vna trophæis
Hæc eadem, gaudente polo, super æthera Blancum.
Hunc ego si vestro munimine fulciar, opto
Dicere carminibus, magnàq; attollere laude
Bellantem Libitinā: & agentem ad sidera palmas.
Iam nitido sese assurgens radiabat Eóo
Septima lux: neque adhùc regem sinit improba labes
Eumenidis, Stygiæque facis; sed crescit eundo
In corpus iaculata lues, Iaponumque tyrannus
Hùc, illùc rapitur furijs, nec meta furorum,
Nec requies, donec Blanco, socijsque proterua
Lege iubet funus, fixosque occumbere trunco,

Fe-

Feralique cruci suspendier imperat omnes.
Interea tumido latè sonat ære per vrbem
Innocuis decreta viris mors: venit ad aures
Heroum rumor necis; O quid talibus actus
Nunc faciat Blancus curis! an voluere credas,
Pectore quid mæstum? minimumque effundere luctum,
Aut trahere ingentes imo de corde querelas?
An mentem, solidumque quatit formidine pectus
Fama necis; sæuæque Crucis timor occupat artus
Falleris? ipse suum festa, ò stupor, ebibit aure
Funus, & ò quanti exiliunt in corde triumphi
Quot motus hilares, & ouantia gaudia Blanci
Pertentant animum, & plausu præcordia replent.
Non sic aurato summa ad Capitolia curru
Cæsar ouans graditur, ducitq; ad patria lætus
Limina felices pompas, victorque trophæa;
Qualis Blanciadum proles ad funera tendit.

Ergo omnes vecti curru, manibusque reuincti
Læti ibant socij, plausu comitante; manipli.
O felix currus tanto decorate triumpho,
I' nunquam nitidis Phœbi cessure quadrigis.
Quàm vellem te inter rutilantia plaustra Bootis
Irradiare polo, pulchrisq; effulgere stellis.
Hoc vestrum poscit meritũ, hos sibi poscit honores.
Te Titanis equi celeres ad fræna vocati
Lucida in astra trahant, solisq; repente curuli
Deposita, hos alios Soles per sidera ducant,
Blancumque attollant virtutum nobile lumen.
Vos, quibus Ætherij reserant Capitolia ciues
Pergite felices; tuque his inuecte quadrigis
Incipe Blance triumphales, hoc auspice curru,
Ad Superùm sedes pompas agitare futuras,
Tanta etenim nequeunt præsagia fallere mentem;
Iamque propinquabant necis ad fatale theatrum

For-

Fortunata cohors procerum; cum cominus ecce
Funeris indignos thalamos, læthiq; miniſtras
Arboreas moles cernunt, hilareſque ſalutant
Flebilis inſtrumenta necis: tunc ocyor Euris
Aduolat exiliens curru Gallecius heros
Ad lignum; optatamque crucem, ſimul oſcula ligno
Figit ouans, truncumque ſuis amplectitur vlnis
Plauſuque illacrymans hilaris ſic incipit ore.
O felix probrum, ò felix iniuria lignum!
O nimium dulcis dolor, ò mihi nobile munus!
Æternùm ſalue Crux, ò mea gloria ſalue,
Quàm votis optata diù mihi amabilis arbor,
Non me Galleci fines, nec grata parentum
Limina tardarunt, patria haud meus Heſperus ora
Me ſegnem tenuit, nec aquarum montibus æquor
Terruit, aut pelagi implerunt formidine fluctus.
Vndarumque minas ſpreui: dulceſque fuerunt

Ocea-

Occani casus omnes, dulcesque labores
Per tot bacchantis Nerei spatia auia ducti.
Ast animis tantum hoc robur, viresque dedere
Vota tui, vultusque truces, ensesque tyrannorum
Haud timui; vt Cœli palmas decerpere possem,
Auspice te, suprâq; tuas tumularier vlnas,
Aethereum, vt sequerer Natum, & dignarer eodem
Funere felici, similique occumbere fato
In pari li trunco, magni quo Conditor orbis
Christiadûm ductor voluit succumbere letho.
Hos ergo amplexus, artusq; ô nobile lignum
Excipias, gratoq; meo me redde Magistro,
Perque tuos ramos nitidi fastigia tecti
Scandere des, magnumque astris attollere pontem,
Hæc tua me faciat moles, quo sidera victor
Conscendam, Superûmq; adeam regna alta triũphis,
Sis etiam mihi, chara arbos, firmissima puppis,

Qua

Qua fortunatis oris radiantis Olympi
'er rubrum valeam felix appellere pontum.
Nec fert plura loqui scelerato pectore lictor,
ed Blancum ruit impulsu, sternitque ruentem
'unereum supra robur, palmasq; pedesque
'ircumdat trunco, solida compage satelles,
)eindè humeris molem attollunt, cunctisq; videndam
'nfigunt terræ; haud sæuis imponitur iris
'llaquies, Furijsque nouis bacchantur iniqui,
'œnasque adijciunt pœnis: Proh quanta virorum
'æuities, adigunt duo tela per ilia Blanco,
'raijciuntque simul costas, & cuspide vtrumque
'onfodiunt hinc, inde latus; sic altera corde
'it telis crux mira: crucis nam funebris instar
'nterfecta sedent imo sub pectore tela,
Hæc eadem subeunt sociæ tormenta phalanges,
Et mortem paribus gaudent occumbere pœnis.

O ani-

O animis ingens heros, ò maximè votis
Vna alijs satis, Indigetis fuit: vna Tonanti
Crux sacram satiat mentem. At non vnica pectus
Expleuit tibi, sed duplici cruce pendulus ardes
Fundere felicem cœli pro Rege cruorem.
Tanta sacri sub corde Cupidinis æstuat Aetna,
Sed duplici palma in superis donabitur aulis
Hoc duplex meritum, & duplici decorabere laurea.
Astuos ò sontes animæ, scelerumque ministri,
Quæ vestram vesana tenet dementia mentem
In tantos sæuire viros bacchantibus armis!
Quæ tantum in Blancum furere exitialis Erynnis?
Quę vos tanta vrget rabies? Ah cede furori
O Iaponum infelix agmen, ne iusta Tonantis,
E' valida rursus rapiatis fulmina dextra;
Nam vigili stat mente Deus; memoresque malorum
Vos ipsi scitis, nuper quot patria tellus,

Quotq; Iapon ſoluit tali pro crimine pœnas;
Nec lentus fuit Aetherij Regnator Olympi
Tantorum ſcelerum vindex, vltorque moroſus
Funeris indigni, inſontes quo veſtra peremit
Ira viros, & Gallecùm ſpectabile pignus,
Sed celer ad pœnas Blanci pro cæde futura
Plurima premiſit patrijs ludibria campis:
Inſolitis terrę cecidiſſe fragoribus vrbes
Iaponidum, fama eſt, diſiectaque mœnia motu
Tellurem patulo baratro excepiſſe profundo.
Quid miros memorem nimbos, pluuiumq; cruorem?
Sanguineoſque imbres, totumque per aera feralem
Immiſſum cinerem, irati miracula cœli?
Quid non? Aeolię Sedis temeraria pubes
Viſa procelloſum ſuper ęthera tollere pontum,
Innumeroſque viros, laceraſque in marmore puppes
Eripuit pelagi rabies violenta profundi.

Nec

Nec non Deucalioneos toto ruit ęthere nimbos
In meritos Numen populos, gentemque proteruam.
Tunc aqueo patrias vrbes hausere sepulcro
Oceani fluctus; venit victricibus vndis
In medias Iaponum sedes; & naufraga ponto
Millia spumoso tumulauit in æquore Triton
Corporum, & Eoos vastauit gurgite campos.
Ast quid ego surdas aures? quid saxea corda
Sollicitem monitis? ventis verba irrita fundo.
Proh mala mens fontum stygio cognata Tonanti,
O quantum è pœnis Superùm contraria legi
In scelus assurgit iusto quassata flagello,
Nec fædos ponit mores, dum vindice cęlo
Supplicijs agitur diris, nec pectore crimen
Proijcit: Ast inter bacchantes Aetheris iras
In peius ruit, euaditque ad fulmina cautes.
Postquam expleta virum rabies, scelerũq; cupido.

Linquere iam Blanci frigentes ſpiritus artus :
Aſt moriens lætos tendebat ad æthera vultus,
Supremaſque dabat voces: Ah parcite tanto
Cælicolæ Iaponum ſceleri, quibus impius egit
In tantum hoc facinus mentem furor, iraque Ditis,
Quoſque in me diros docuit ſæuire Tyrannos
Talibus os, pariterque æterno lumina ſomno
Deficiens clduſit; Phœbeę lampadis inſtar,
Quæ cælo emenſo occiduis deuoluitur vndis,
Neptunique imò rutilum caput occulit alueo.
Voluite nunc triſtes lacrymarum voluite riuos
Ad tantos caſus, atque illacrymabile funus
Heſperiæ ſobolis, magnos nec parcite fluctus
Spargere luminibus triſti cum carmine Muſæ,
Et mecum gemitu æterno has effundite voces.
Occidit Eoö Heſperiæ Sol occidit ortu,
Et Galleci extincta iacet lux inclyta Regni.

Quid loquor infelix? lacrymis quid talibus opto
Fata sequi Blanci? en quantum lætantibus astris
Applaudit Blanco cœlum, totumque resultat
Cælicolùm plausu, innocuisque exercitus armis
Dulcè fremens per inane volat sub nocte nitenti,
Exercetq; choros Superùm pulcherrima pubes.
Quare agite ò musæ, & tristes, depellite vultus
Exuleat gemitus, sed lætum dicite carmen
Pierides, magnosque hilares referamus honores,
Quos mirà heroum meritis dant sidera pompa.
Vt Superùm Regnator iniqua cæde peremptum
Aspexit Blancum, & sociùm miserabile lethum.
Aligerùm acciri cœtus iubet ilicet omnes,
Vt nitidis Heroa vehant per inane quadrigis,
Atque triumphali ducant ad sidera curru.
Intereà properant Diuorum effusa iuuentus
Aetherco parere Patri; haud mora cogitur omnis

Ante Deum Aligerùm pubes, quibus alta Tonantis
Maiestas solium ascendens hæc ore locuta est.
Ætherij Iuuenes nostri Stellantis Olympi
Gens felix: vobis equidem haud ignara malorum
Mens est, Assisij quæ fortia pignora Patris
Iaponidùm diram rabiem pertęsa tulerunt;
Felicemque animam pro relligione sacrasse,
Haud latuit Blancum, nostrumque vt numen adorent
Purpurei populi, gentesque Oriente repostæ
Matutæ fudisse solo cum sanguine vitam.
Huìc ego pro meritis magni dare dona triumphi
Opto, atque hunc nuper vitali lumine functum
Nubiuagà cupio cælum conscendere pompa.
Quare agite ætherij ciues, & cælite curru
Excipite insignes animas, magnumque virorum
Extinctum Blancum ad cælestia ducite tecta.
Fas illi Superùm sedes, & limina Diuum

Tangere. Nunc ergo lætantum accersite cœtus,
Plaudentumque choros omnes, atque agmina Diuum,
Lætitiamque poli; æternis, quæ pectora Diuûm
Diluuijs gaudi, castæque cupidinis amne
Dulce beat, mergitque immensa nectaris vndâ.
Nec minus, & comites adsint, risusque, sacrique
Indigetûm cantus, & ouantes gutture voces
Dent hilares plausus, & totum missile cælum
In terras ruat, & fastum comitetur euntem.
Hęc vbi dicta dedit, Superûm chorus ilicet omnis
Remigio alarum summo demissus olympo
Terrarum ima petit, sociasque per aera mille
Festiuas visu facies, & plurima secum
Gaudia, lętantumque trahunt solatia mille.
It Superûm mirabile opus, ditissimus auro
Currus, & ętherea spectabilis vndique gemmâ
Quattuor euolui immensa pro mole rotarum

Si-

Sidera cernuntur magnos, quę luminis amnes
Emittunt, dum cęruleum per inane rotantur,
Nectit, & hæc duplex argenteus axis; Eöæ
Quem decorant baccę, gemmęque rubriq; pyropi.
Nec non in tabulis currus portatilis aurea
Aspicitur Pactolus aqua, & formosus Hydaspes,
Et gazis Eös, Indique opulentia ponti,
Cunctaque Erythręi irradiant decora inclyta fluctus.
Hæc dum Syderei trahitur pulcherrima currus
Pompa polo, Superùmque pererrant agmina cælo
Fit nox mira dies, radijs nitet ęmula Phębi
Lux nocturna, nouisque nitoribus emicat ęther,
Auctaque luminibus miram dat Cynthia lucem
Sedibus aerijs gratantur euntibus astra,
Cælicolùm turmis, radiataque plaustra Bootis
Exultant; pulchræque Hyades, mutataque tristem
Erigone vultum, risus exercet ouantes.

Vt ventum ad terras, extremaq; Iaponis arua,
Haud mora festinans procerum lectissima pubes,
Heroum excipiunt animas, curruq; reponunt
In medio Blancum, tolluntque ad sidera plausu
Augustum pignus: gaudentibus itur olympo
Agminibus, magnoq; decus clangore triumphi
Euehitur cęlo, hinc sociùm volat vnda canentum,
Inde fides agitantum ingens ad sidera cœtus
Fertur, & aërios, citharis resonantibus, agros
Aligerùm ascendunt acies: pars pollice tentant
Lætitia argutos neruos, atque aurea pulsant
Nablia, & aurato demulcent æthera plectro.
Pars dulces lituos, animantque sonoribus æra
Insignes alij laudes, & magna tuarum
Præmia virtutum, ò procerum nitor inclyte Blance
Carminibus referunt, Iaponumque ingentia campis
Facta canunt, ductosque atro de Dite triumphos,

Nec

Nec non & celebrant Stygio direpta profundo
Agmina mille virùm, populosq; vrbesq; feroces
Ascriptos cælo, & Cocyti à Principe partas,
Te duce, victrices palmas, & opima trophea.
Talia dum referunt: iam emensa per aera callem
Cominus accedunt astris toto agmine pubes
Aligerùm: patet extemplo Domus alta Tonantis,
Sidereæque fores summi reserantur Olympi,
Et festis illam Æthercam clamoribus Vrbem
Felices subeunt cœtus; tunc gaudia cælo
Crebescunt noua, maioresq; in limine Diuùm
Lætitiam ingeminant plausus; ast obuius aureo
Christiadùm Ductor vultu, cui plurima pubes,
It comes Indigetùm, se fert, & sedibus altis
Excepit Blancum, & dextra contingere dextram
Dignatur Numen, dictisque affatur amicis.
O felix nostris succede penatibus hospes,

Quos dedit æternùm nostri mens prouida Patris.
Diue veni, & tantis cœlestibus vtere donis.
His nunquam esuriens animum satiabis amantem.
Hìc sine fine tibi saturum noua gaudia pectus
Vndabunt, semperque implebunt nectare mentem.
Pone animis, dilecte, metus, non amplius atrox
In te lictorum rabies bacchabitur armis,
Nec fera Tisiphone crines, euincta colubris
Sæuiet, aut casum intentans Libitina cruentum
Infremet. Ast nostro hoc concors regit omnia tecto
Pax, & tuta quies felicibus imperat aruis,
Hìc metam posuere iræ, finemque labores.
Pellitur, & tristis gemitus; gaudere necessum est.
Plausus vbique ingens, lacrymis exosus amaris.
Hoc tu lætitiæ limen, gaudìque perennis.
Hanc subeas ædem, nostræ comes addite sorti.
Dixit, & Ætherij subter penetralia tecti

Am-

Amplexus manibus duxit, ſolioque locauit.
Vnde animis haurit Numen, ſemperque beatur
Luminis obtutu, & magno dulcedinis amne
Expletur, gaudetque Dei inſaturabilis ore.

AD ILLVSTRISSIMVM

D. IOANNEM THOMAM BLANCH

OLIVETENTIVM MARCHIONEM.

PANEGYRIS.

QVos dedit Heroum genetrix Mauortia virtus
Blanciadum soboli læli referamus honores
Aonij cœtus; Vos ò clarissima Pindi
Numina nunc agite, & tantarum ad pondera laudum

Fer-

Ferte, precor, vires omnes, totumque ciete
Ad cantus Helicona nouos: Tu pulchrior astris
Cui crines aureus Pactolus inundat arenis
Incipe Phœbe, meq; fauens allabere Musæ
Nec felix desis tantis succurrere cœptis.
Te Duce, digna meo modulabor carmina Blanco,
Grandiaque ingenti dicam præconia laudum.
Hìc vbi montis apex summis conterminus astris
Erigitur, nubesque inter fastigia condit,
Arx erat, hanc Regnator Honos colit: hìc sibi quōdā
Aurea fundarat miris Capitolia pompis.
Tectum, ingens, sublime oculis, totumque pyropis
Innumeris stratum, mistoq; adamante coruscum
Conspicitur; multamq; vomunt summa atria tecti
Vndam hominum, certantq; acri mille agmina nisu
Rumpere ferratos postes, variisq; laborant
Artibus ad Regis limen penetrare repostum;

Plu-

Plurima portarum ſeries,centumq; rigeſcunt
In foribus duri vectes, & milite ſeruant
Armato tecti poſtes, adytumque tuentur
Cuſtodes, paucoſque ſinunt euadere limen
Excipiunt tectis alios, alioſque repellunt
Mille propinquantum cœtus, atque agmina mille
Longius ex aula valido luctamine pulſant.
Felices inde ad Sedes, atque aurea tecta
Itur: at aulai in medio decora omnia Regis,
Sceptrorumque vides ſyluas, faſceſq; togaſque,
Regnorum imperia, erectique inſignia faſtus
Cernis, & in ſummos tolli diademata montes.
Purpureos regum veſtes, roſeoſque galeros]
Innumeros capit alta domus, ſacræq; tiaræ
Eois radiant baccis, & plurima gemmis
Infula collucet; multoq; intermicat auro.
Haud procul hinc ingens tectum, vaſtumq; cubile.

Pan-

Panditur, & magno rutilat ſpectabile luxu
Hìc animùm dominator Honos dat iura ſuperbus
Cordibus heroum, & ſolio ſe tollit in alto,
Quem pròcerum famulantũ acies, & mille colentum
Orbe virùm cœtus ſtipant, plauſuque coronant,
Et circumſeſe agglomerant felicia Diuum
Agmina, pollentemq; Deum venerantur Honorem.
Hinc Pater armipotens, torquet qui prælia nutu,
Sanguineaſque regit ſæuo ſub numine pugnas
Conſidet, & bello inuictũ procerũ genus excipit aula
Cui decus æternum, & meritos decernit honores.
Aſt lateri Bellona adſtat ſoror: hæc quoq; fundit
Bellantum meritis palmarum ingentia dona.
Quin etiam belli fulmen, domitorque ferarum
Alcides generoſus adeſt, vbi nobile dextræ
Oſtentat clauæ pondus, ſtratique leonis
Inſigne exuuium, & virtutum mille trophæa

Hìc

Hìc grandes heroum animæ, & capita alta virorum
Considunt etiam solijs, nec fortia desunt
Pectora: Dux Macedo ante omnes effulget in armis
Sede sedens alta, laurus cui tempora victrix
Cingit, & æternat nomen Mauortia virtus.
Deindè duces Danaum, & primũ duo lumina Graiũ
Pelides, acerque armis Laërtius heros
Succedunt, geminiq; Atridæ, & tota Pelasgùm
Lecta virùm pubes; pulchroque sedilia cœtu
Præterea complent Teucrùm generosa iuuentus,
Magnanimusq; Hector, Priamusq; & nobilis author
Romulidum pius Æneas, cui clara nepotum
Plurima turma tenent solijs loca proxima celsis,
Romanæque parens Vrbis, populique Quirini
Conditor, atque Remus, Coclesque, & Clælia virgo
Et Fabiùm numerosa phalanx, clarique triumphis
Scipiade, atque audax contemptor Scæuola flammæ,

Nec non inuictus Romani gloria regni
Cæsar: Quin etiam Blancorum grandis origo
Hanc sibi Plancus habet sedem, & certamine felix
Pompeius, magnum nomen, culmenque Quiritum.
Parte alia hìc Phœbũ spectas, pulchrãq; Mineruã,
Agminaque Aonidum, & Regem circumdare cernis
Illustres animas vatum, doctumque maniplum,
Cui crines cingunt lauri viridesque corymbi,
Æternumque decus diæ dant Palladis artes.
Hanc felix petijt sedem, limenque subiuit
Lux procerum Blancus; sed vix in limine primo
Ventum erat: en vltrò venienti protinus omnes
Occlusæ patuere fores: namque inclyta Virtus
Pandit iter, Meritumque omnes a cardine postes
Abrumpit, reseratque aulam regnantis Honoris
Obstupuere omnes, fatum mirantur euntis
Qui portis aderant proceres, atque ostia tecti.

Per

Per longas tenuere moras, & sæcula postes,
Nec tamen optatum possunt euadere limen.
Ast socià virtute ibat Mauortius heros
Incessuque graui Regis solia alta petebat
Vestibus incinctus belli, galeamque micantem
Aptabat capiti, pariterque ex ære decoram
Loricam, leuesq; ocreas: ast fulminat ensem
Dextera: leua artis conamen nobile gestat
Ingentem clypeum, Blancorum vbi picta refulget
Fama virùm, procerumque illustria facta parentum.
Primum illìc patrij felicia stemmatis astra.
Blance micant, auro celestibus emula flammis,
Blanciadumq; author Plancum nitor inclytus Vrbis,
Et patrum primum sidus, multumque nepotum
Agmen adest, proauùmque nitent exercitus ingens,
Purpureosque viros illic, ostroque decoros
Cernere erat geminos Blancos, pulchrumque tiaris

In-

Innumerum cœtum, quosq; huic veneranda Quirini
Maiestas Patris fasces concessit habendos
Blanciades etiam Martes, belloque potentes
Fecerat ars illic, palmisque heroas opimos,
Et patrios Diuos puro cælauerat auro,
Qui summos meruere lares, sanctosq; Penates
Cælicolùm colere, & sacris venerarier aris.
Ast clypeo in medio Assisij pulcherrima Patris
Gloria surgebat Diuus cruce pendulus alta
Ferali affixus ligno, palmasque, pedesque.
Hic Superùm sacras leges, & iura Tonantis,
Romanamque Fidem Iaponum tulit eminus oris,
Sed Diti exosus cecidit sacra victima cælo.
Nec minus affinis Blancis Ferreria proles
Cernitur; hic Superùm lumen, magniq; Parentis
Gusmani germen rutilat Vincentius heros,
Qui sacro tonat eloquio, mentesque rebelles

Conciliat cœlo, & Cocytum fulminat ore.
Illic, Blance, tuæ addiderat molimina dextræ
Ars operosa, almosque triumphos, victaq; bella,
Partasque illustres duro certamine palmas.
Pinxerat Insubres populos, quos marte tueris
Impiger, & magno quæ seruas mœnia Regi
Hesperio, captasque vrbes procul hoste fugato.
Fecerat, & Brisac ferro insuperabile saxum,
Cui geris optatas audenti milite ductor
Suppetias, licet armorum circumsonet horror
Vndique, & obsessos cingant bella impia muros.
Ingentemque arcem Buccu, te vindice, captam
Sculpserat. Hæc inter Veluæ pulcherrimus amnis
Ibat aquis, validosque animos, & fortia Blanci
Pectora spectabat mirus, pariterque profundas
Contemnentem vndas illum, fluuiumq; secantem.
O stupor! ò animi vires! inuictaque virtus!

Flu

Flumine transacto, innumerum generosus in hostem
Milite stipatus paruo Dux Blancus adibat:
Ecce inimica vident signa, atque obuia mille
Agmina bellantum occurrunt: Iam vertere terga,
Iamque metu trepidare equites, quos ductor agebat
Blanciades, pedibusque parant confidere vitam.
Heù pudor! heù facinus, socij, quò tenditis, inquit,
Heros, quo fugitis segnes, num hæc patria virtus,
Num vester vigor iste? assuetaque pectora bello?
Sistite nunc miseri, ne vestra hoc gloria probro
Decidat indigno, nostrumue hoc crimen honorem.
Ne violet: nunc ergo fugæ hanc deponite mentem.
Quos terræ tractus alios, quæue arcis habetis
Mœnia? sunt nobis aditus sunt vndique septi.
En angusta tenet nos insula; claudimur illinc
Hostibus; hinc pelago, hinc alto circundamur amne.
Hoc solum remanet ferro sperare salutem.

His dictis firmati equites, mirabile visu.
Vnà omnes ruere incipiunt, simul impete denso
In vires ferri aduersas, sternitque, ruitque
Hostiles acies equitum delecta iuuentus,
Ceù medijs neglectus agris immittitur ignis,
Aut pauca in syluis spretæ cum arsere fauillæ.
Viribus inde nouis immensa incendia voluunt,
Victricesque vorant saltus bacchantibus Euris
Ingens sylua diu, heù facinus, cinis ilicet omnis.
Sternitur ictu oculi, atque truci cadit hostia flammæ,
Haud aliter paucis socijs furit inclytus heros
Prælia per, mediasque acies, aduersaque castra.
Ter conati hostes telis obsistere contra
At victi, pulsique fuga ter terga dedere.

Talia per clypeum rutilant clarissima Blanci
Virtutum, meritique, & auùm monumenta virorū.

Cominus ad Regis sedem iam venerat heros,

Plaus-

Plausuque excipitur magno, gaudentque tuendo
Egregium textum proceres; & magna potentis
Facta manus spectant oculis lætantibus omnes;
Ast opera alta probant, vera hæc testantur Honori
Mars, atque ipsa soror belli implacabile numen;
Tunc Rex amplexus Blancum, sic fatur ad aures.
Macte animis Magne, ad nos sic via panditur, & sic
Ingentes virtute sibi quæruntur honores,
Quæ meritis damus, hęc nostrę cape præmia dextræ
Hæc Regnator Honos, solioque locarier alto
Imperat, & Patrum cętu venerarier omni.
Hic colet æternum limen, sedemque tenebit
Blancus, & innumeros orbes dum sæcula voluent
Optatis felix gaudebit honoribus Heros.

AD DIVVM IACOBVM BLANCVM EX MÆVANIA

Ordinis Prædicatorum.

In cuius Os, vultumque mirabiliter Sanguis effluxit à Crucifixi latere; dum orabat, sibiq; à Deo signum aliquod salutis æternæ precabatur; qua sanguinis delibatione maxima diuinæ dulcedinis vis est exorta, nec non & vehemens pro Christo vitam sacrandi votum est conceptum.

ELEGIA I.

Fixus Amor nostras effudit sanguine fauces,
Quàm pretiosa dedit pocula fixus Amor.

O' mi-

O mihi dulcis Amor, dulcedine dulcior omni,
Quàm tuus ille fuit dulcis in ore cruor.
Ille cruor fortunatum me cœlite pauit
Nectare, & ille fuit mellea mensa Cruor.
Mensa epulis Superùm, dapibusq; haud inuida Diuũ
Guttura Sidereo tincta cruore beat.
Aurea lætantum sileant conuiuia regum,
Quæque epulis cedat prodiga mensa meis.
Est minor in dapibus Luculli opulentia lautis;
Det licet insuetos, pabula mira, cibos.
Haud bibulum regni pretium Regina Canopi.
Sic gemmas Italo dat Cleopatra proco.
Vt tu felices misces in sanguine potus,
Mistaque diuitijs gaudia fundis, Amor.
Ille cruor dias etiam sub pectore flammas
Fixit, & ardentes contulit ille faces.
Aetnam sanguis alit, mentemque exæstuat igne

 Vi-

Victima ſum tædis, prædaque facta rogo.
Flamma vrget ſtimulis, paruuſq; ad grandia cogor
Vota gerens animis grandior ipſe meis.
Cælite vi flammæ rapior, citus auferor ales,
Perque vagus terræ diſsita regna vehor;
Iam videor patrias exul contemnere ſedes,
Et Superùm leges, iuraq; ferre Scythis;
Iam dulces ſapiunt enſes, ſapiuntque furentum
Dulcia lictorum vulnera, dulce mori.
Quam vellem veſtris appellere finibus hoſpes.
Victrici ò nimium Parthe timende fuga.
O mihi ſi detur Sinarum inuiſere campos,
Memnoniaſque oras, Iaponidumque domos,
Aut Lelegum, tractuſq; Arabum penetrare repoſtos,
Quæque colunt Thraces littora, quæq; Cilix;
His cuperem terris felicem occumbere mortem,
Inſanoſque hilari corde ſubire rogos.

San-

Sanguinis hic pretium nostro det sanguis Amori,
Et reddat moriens vita cruore vices.
O' vtinam hìc rabido caderem data victima telo.
Hìc si me sternant fulmina, victor ero.
Victor ero victus; prostratus ab hoste triumphos,
Imbellique manu parta trophea feram;
Si mihi sanguineum fudisti è pectore munus
Hæc eadem tibi erunt dona cruoris, Amor,
En age, Numen Amor, cœlestibus annue votis
Protinus affer opem: da mihi amantis opem.
Nullæ in amore moræ, procul impiger otia pellit,
Impatiensque sui tempora nescit Amor.
His ergo faueas votis, animosq; secundes
Ne frustra ignescat pectore flamma meo.
Adsit opus, factumque meo iungatur amori,
Ne quem corda gerunt, irritus ardor eat.

AD EVNDEM DIVVM IACOBVM BLANCVM,

In cuius Natiuitate insueti flammarum splendores in vrbe Mæuaniæ noctu colluxere sine vlla eiusdem vrbis lęsione: ex cuius portenti narratione arripitur ansa ad canenda nonnulla alia mira ab eodem Sancto patrata.

ELEGIA II.

MIra vehunt portenta tuæ cunabula vitæ
Edite felici sidere Blance puer.

Igni-

Ignibus innocuis nituit Mœnania tellus,
Et pulchro visa est fulgere flamma rogo.
Natalis nox illa tui non inuida Phœbo
Illuxit patrio luce decora solo.
Insontes, referunt ciues, arsisse fauillas,
Mœnibus ignitas nec nocuisse faces:
Eripuit flammis vesanas Mulciber iras;
Et dedit his tantum lucis habere decus:
Tristibus excidijs; rabidoq; incendia dente
Exuit, & robur tollit ab igne vorax.
Vrbs ergo nitidis rutilat circundata flammis,
Nullaque de facibus noxia damna refert.
Magna hæc dant tibi, iö, flammæ portenta nitentis
Omina, & auspicijs signa referta bonis:
Regales quondam cecinit sibi Tullus honores;
Igneus vt pueri in vertice fulsit apex.
Quin etiam imperij lætum dedit omen Iulo

Visa

Visa per auratas serpere flamma comas.
Hæc maius tibi designant incendia regnum;
Imperia hæ flammæ nobiliora ferunt.
Flammarum haud dispar vidit mirabile monstrum
Isacides Pastor membra pauore tremens;
Sed fuit hoc olli sceptri, rerumque potentum
Principium felix, imperijque noui:
Ergo te parili celebrent mea carmina laude,
Aequentque huic magno te mea plectra viro.
Mirum illum faciunt portenta ingentia Virgæ,
Ingentemque canunt grandia facta manu:
Ille Paretonios labentibus æthere nimbis
Contudit, & multis terruit ille malis:
Numinis auspicijs Mareotide duxit ab ora
Isacidum intactos per freta sicca choros.
Dilectamque Deo gentem per inhospita traxit
In loca, vbi dulci flumina lacte fluunt:

Edu-

Educat hìc felix veris decora omnia tellus,
Pictus & æterno flore renidet ager.
Illius imperio Neptuni ad regna tumentis
Sanguineas vexit turbidus amnis aquas,
Optatosque dedit latices ad verbera Virgæ,
Miscuit & populo pocula dura silex.
Dumque suas orans tollebat ad æthera palmas
Isacides hostes ense fugabat ouans.
Ast nec laude minor magnus mihi diceris heros,
Nam virtute micas compare Diue Puer;
Elicis Aetherios imbres de cœlite Rupe,
Ex qua Christiadùm conditur alma Domus.
Flammea dum celso fundebas vota Tonanti,
Ignitasque dabas tactus amore preces;
Nec minus in dulcem vertit se lympha Lyæum,
Teque iubente rubent flumina tincta mero.
Incolumes seruas, rapuit quos patrius amnis,

Quos-

Quosque suas subter contumulauit aquas.
Humanis linquens habitata cubilia monstris
Prata adijt Superùm, te duce, turba virùm.
Tu precibus membris hominum discedere manes
Cogis, & extemplo vertere terga fuge.
An quæ Meuanæ vallabant mænia marte,
Non valuere tuæ soluere bella preces?
Quis te ergo paruum faciet, puerumque ciebit,
Cum magnis oreris par Puer ipse viris?

AD DIVVM VINCENTIVM FERRERIVM

ORDINIS PRÆDICATORVM,

Et affinem Illustrissimæ

BLANCORVM FAMILIÆ.

EPIGRAMMA I.

CVr Chalybem te fata vocant, durumq; rigescis
In patrio Ferro, nobile germen auûm,
Omnia nomen habet, Stygio sed ferrea regno
Sęcla; tuus nobis aurea condit amor.

AD EVNDEM.

Qui aliquando iuſſu, imperio, vi, aliquando ſola manuum impoſitione, ac veſtium tactu ab energumenis fugabat dæmones, ſedabatque in vexatis carnis perduellionem.

EPIGRAMMA II.

Voce, manu, imperio nutu, vi, veſtibus hoſtem
Tartareum ſuperas, Cyprigeneq; dolos.
Cuncta tui fulgent miris cumulata triumphis,
Ergo Vincentis, quam bene nomen habes.

IN EVNDEM.

Cuius Corpus tribus annis inhumatum populorum deuotioni fuit expositum.

EPIGRAMMA III.

IN tumulata iacet templo Ferreria proles,
Nec tumulum inueniunt frigida membra diu.
Num fuit vrna heros indignus? falleris: Vrna
Tanti indigna fuit pignus habere viri;
Egregiumque caput, nullos quod noscere casus
Debuerat, fatum contumulare timet.

IN EVNDEM.

In cuius cellulam ad labefactandam Sancti pudicitiam impudens fæmina immiſsa per eiuſdem igneas adhortationes ad pœnitentiam reuocatur.

EPIGRAMMA IV.

QVid petulans graderis Diui ad penetralia, pellex
Anne putas caſtum, tam violare thorum?
Ob ſtupor, in flammeas Diuus ſeſe erigit iras,
Vnde timore cadit, quæ fuit ante procax.
Tunc gemuit ſpretos Cytereius ales amores.
Sic meus infelix ignis ab igne perit!

AD

AD EVNDEM.

Quem multa Christianorum millia diuinæ prędicationis efficacia ad pœnitentiam excitata sequebantur per vrbes, per oppida, vbi Dei verbum diffusurus erat.

EPIGRAMMA V.

BLancorum iunctus generi Ferrerius heros
Mille hominum cętus cælite voce rapit.
Innumeros agit ille choros, agit agmina mille,
Et vocat eloquio saxea corda virûm:
Num nobis magnes oreris, quo dura trahuntur
Pondera; sed Ferrum in nomine, Diue, geris?
Vertitur, an natura tibi, an nouus editur ordo
Cum lapides, Ferrum, vi meliore trahis?

Illustrissimæ Dominæ D. VIOLANTI BLANCH MARCHIONISSÆ S. IOANNIS

Regia Basilica Spiritus Sancti funebri pompa parentat.

EPIGRAMMA VI.

SI tuus in lacrymas Coniux tibi totus abiret,
Seque tuum in fletus verteret omne genus,
Si premerent tua fata etiam, terrasque, polosque,
Nil gemerent casus, hoc mihi crede, tuos
Quas ergo lacrymas, dabimus quæ munera luctus
Blanca Tibi: dispar dum dolor omnis erit.
Hos cape, quos gemitus Ignei dant Numinis ædes,
Hæc tua debebat funera flere Domus.

Ad

Ad Eandem Dominam

MARCHIONISSAM

In annosa ętate obeuntem.

EPIGRAMMA VII.

CVr tibi traxerunt triplices tot lustra sorores,
Cur longa impleuit tot tua vita colos?
Dant paucis, eheu, seros traducere soles!
Corripiunt multis impia fata dies!
Sola tibi celerem cohibens Libitina furorem
Longęuos annos tollere tarda fuit;
Nosco equidem; timuit citius te sternere letho,
Nam immortalę caput crederat esse tuum.

IN EANDEM.

EPIGRAMMA VIII.

HOc ſolùm geritis parcendi nomina Parcæ;
Parcitis aſt nullum ſternere cæde caput;
Vnde nec illuſtrem indulſiſtis tollere Blancam,
Quæ nullos caſus noſcere digna foret.

AD EANDEM

In hebdomada Paſſionis decedentem.

EPIGRAMMA IX.

DVm triſtis gemit Atherij pia funera Regis,
Totus & ingemitus flebilis Orbis abit,
Perpetuo claudis morientia lumina ſomno,
Teque tuo rapiunt vltima fata Viro.
Hos tibi debebat tellus diffundere luctus,
His lacrymis tantos illacrymare rogos.

IN

IN EANDEM.

Pro cuius funere emortualis pompa in Ecclesia Spiritus Sancti erigitur.

EPIGRAMMA X.

QVæ cernis positi decora inclyta Mausolei,
Hæc Blancæ meritis erigit alta domus,
Quasque faces spectas Blancæ pro funere fulgent;
Lapsaque ferali sidera luce gemunt,
Quasque vides pompas, tristique tumentia luxu
Limina, & insigni tecta superba rogo.
Omnia sunt Blancæ paruæ munuscula laudis,
Namque omni fastu hæc fœmina maior erit.

LACRYMÆ

Illustrissimi Domini
D. MICHAELIS BLANCH
MARCHIONIS S. IOANNIS,
& primi moderatoris in Regia
Ecclesia Spiritus Sancti
obortæ
In obitu dilectissimæ Coniugis
D. VIOLANTIS BLANCH.

EPIGRAMMA XI.

CVr mihi te Libitina rapit sine coniuge coniux,
Ah fidus socius sim tumulo, & thalamo
Me, mea, ne linquas lacrymarum gurgite mersum.
Vnaque nos condat flebilis vrna duos,

Vxor

Vxor ad hæc; extrema Viro solatia præbens,
Inquit, & occumbens hos dedit ore sonos.
Me mea funereo sine lumina claudere letho,
Nec sistas Diræ ferrea iura Deæ;
Sed triplices in multa trahant tibi secla sorores
Annos, quos nunquam noxia fata premant.
Virgineos nam mille choros alis: omnia & Ignei
Numinis alta Domus quæ tenet, ipse regis
Hinc si me rapiat mors, vix caput occidit vnum,
Sed plures vno te moriente cadunt.

IOSEPHI ANTONII MORBILLI NEAPOLITANI I.C.

CARMINVM

LIBER SECVNDVS.

Ad Illustrissimum Dominum
D. IOANNEM THOMAM BLANCH
Oliuetentium Marchionem.

Alij alia sequuntur, Author verò Musas, quarum ductu celebrare gaudet Blancorum proceres.

ODE I.

HEroum soboles, procerumque excelsa propago
Blanciadumque decus.
Castra iuuant alios, quos horrida bella secutos
Martius ardor agit;

Et

Et ſua per terras partis reſonare triumphis
Nomina gaudet eques.
Tela manu torquere ferox, arcumque ſonantem
Tendere miles amat.
Hic ſaltus, lucoſque colit, perque inuia ſyluæ
Cuſpide figit apros,
Inſequiturque feras, celereſque ad prælia damas
Sanguinolenta vocat.
Et canibus cingit montes, campoſque, doliſque
Vallat vbique nemus.
Puppe petunt alij Nerei vada ſalſa, fretumque
Remige traijciunt.
Eoꝰ cupidus gazæ per cærula Ponti
Poſcit auarus opes:
Nec timet hic vitam fragili conſidere ligno
Prodigus ipſe ſui.
Ardua vincit amor lucri, ſcit temnere durum

Am-

Ambitiosa fames.
Et tamen aggesti ingenti superincubat auri
Pondere diues inops.
Et si tota fluat pretiosa opulentia Gangis,
Diuitiæque Tagi,
Aut huic rura beent, Hebriq; & Hydaspis arenæ,
Nec saturatur hydrops.
Est auidis natura parum, nec cęlite gaza
Sufficit ipse Deus.
Huic multo irradiant aulça tumentia luxu,
Multaque gemma nitet.
Millibus huic niueis tolluntur in astra columnis
Culmina summa domus,
Lætitiàque fremunt epulę, & spumantia in auro
Diuite vina rubent.
Fulmina sępe ruunt summū, ò stupor, aurea miscet
Pocula sæpe cruor,

Mer-

Mergitur argenteos inter crateras iniquo
Naufraga vita dolo,
Hunc ſolers ſua cura vocat; ſua quemque voluptas,
Me mea muſa trahit,
Me meus Aonidum ductu decora alta virorum
Dicere cogit amor,
Me famam, nomenque tuum, meritumque parentum
Blance referre iuuat;
Da dignam, Tymbrae, lyram, da digna camœnis
Carmina Phœbe meis,
Blancorum, vt celebrem laudes, procerumq; parẽtũ
Nomina laude canam.

In Beatum Franciſcum Blancum, ex Diſcalceatorum familia Sancti Petri de Alcantara in Iaponia inſula martyrij palma inſignitum.

ODE II.

O Di probroſæ plena proteruię
Laſciuientis plecta cupidinis,
Lyraſque amantum odi, & profanas
Cyprigine celebrare flammas.
Auferte linguas hinc procul improbis
Addicte Pindi cœtus amoribus
Auferte, noſtram nec pudendis
Carminibus violate mentem.

Phœ-

Phœbea pubes; occulat os modis
Vates nefandis: Cyprius eheu,
Quot cantus Orco dat triumphos?
Quotque replet Phlegetonta palmis.
Nam me pudico ludere barbito,
Dignumque cælo tangere nablium,
Iuuatque Musarum sacerdos
Plectra pijs agitare palmis.
Non desidi me vinciet otio
Neglecta tellus, imaque deseram
Ales, pudendis, nec Camænis
Voluar humo similis colubro;
Ast plenus almæ numine Pieridos
Imas relinquens terrigenûm domos,
Fauente Phœbo, ducar ales
Dædalea per inane penna;
Et factus astris altior æthera

Mu-

Musis reuisam, tectaque cęlitum, &
Iberiæ lumen, nouumque
Cœlicolùm modulabor astrum,
Magnisque dicam laudibus: ò nitor
O lux Olympi, ò nobile Siderùm
Decus canam te, Blance, teque
Hesperiæ generosus heros
Feram perenni carmine posteris.
Ast ordo laudum quis? dubius trahor;
Hinc vestra me virtus, & illinc
Cogit auùm, procerumque nomen,
Sed quid paternæ fumus imaginis
Prodest? suis si moribus occidat
Virtus: Auorum clarus (eheù)
Collabat omnis honos in ipso,
Cuius parentum laus in origine
Sola est, & alto sanguine proditus

Turpis probrorum sæpe fons est,
Et scelerum pudibundus author.
Ponam ergo stirpem fascibus inclytam,
Claræque gentis fulgida nomina,
Vestræque tantum facta dextræ
Innumerà cumulanda laude;
Dicam, & triumphos, partaque Iapone
Trophæa, & ingens excidium stygis,
Spretamque lictorum furentum
Barbariem, rigidumque telum.
Qua voce Regem reppulit impium
Ibera proles; plausibus audiant
Adæ nepotes, gaudioque
Audiat obstupefactus æther.
Quid sistis enses improbe? quid diù
In me moraris spicula? non ego
Insanientes has bipennes,

Aut

Aut rabiem; gladiumque curo.
Tolle has moras; sunt otia funera.
Festina prestant vulnera gaudium.
Diù crucesque, ensesque, & iras
Opto necis pretiosus emptor.
Euolue cunctum hoc in caput impetum
Tyrannis: hìc sunt corda securibus,
Nam dat mihi numen dat ingens
Robur, & ætherium vigorem?
Hæc fatus hæros. O adamantinam
Virtute mentem: non mihi si sonent
Centum ora possum, Diue, vestrum
Herculeum celebrare pectus.

Ad eundem Martyrem,

Cuius triumphus canitur,

Dum post eius mortem plurimus sonitus per aerem mirabiliter auditur.

ODE III.

VIdetis, an me ludit amabilis
Imago pompæ? iam videor pios
Audire plausus,& vagantes
Cæruleum per inane turmas.
Auditis? ò quas prætereuntium
Lyrasque, vocesque audio cęlitum?
O quos sonantes miror alta
Nube super resonare currus?
Non vsitato exercitus agmine
Cælum coronant, altaque nubium.

Fe-

Festiua discurrunt per axem
Cælicolùm glomerata pubes.
Quæ læta cęlo classica mugiunt?
Ecquis tubarum lenè frementium
Clangor? quadrigarumque flictus
Insolito sonuere pulsu?
Sed nosco pompam, nosco poli decus.
Fertur curules inter amabiles
Iberus heros, ipse Blancus
Tranat, iò, generosus auras.
En quale fuso sanguine nobile
Gerit trophæum victor ad ęthera,
Nouisque palmis, & triumphis
Assisium decorat Parentem?
En vt minantis fulmina dexteræ,
Irasque temnit Principis impij
Dum vera fert summi Tonantis

Dogmata Iaponidum per vrbes.

Vides opimis, vt spolijs redux

In astra tendit? cernis vt improbum

Coërcet Orcum, & prœliantes

Conterit Eumenidum phalanges.

Vt ille vinclis frœnat aheneis.

Ditem, & catenis edomat asperis

Manes, relunctantemque vinclis

Tartareum Phlegetonta vincit.

Cedant frementum prœlia turbinum

Cedant & Euri. Sistite barbari

Ventique, Caurique, & procellæ

Aërios violare campos.

Dum Blancus heros gloria siderum

Scandit nitentes Cœlicolùm domos.

Audimur: Iras ponit Auster,

Prœlia detumuere cœlo.

Ad eundem Iaponiæ Martyrem Pro incolumitate Illuſtriſs. D. Michaelis Blanch Marchionis Sancti Ioannis.

ODE IV.

DIue Blancorum generoſa proles,
Additum cœlo, Indigetiſque lumen.
Vota, quæ fundo, precibuſque plenum
Accipe carmen.
Tu potes dextrà dare largienti,
Nam potens Diuûm dominaris aula,
Maius optatis, animoſque vincens
Munus amantes.
Qui tuus ſanguis, procerumque ſidus
Faſcibus claret Michaël decoris.

Fulget, & Patrum iubar, atque auitæ
Gloria gentis.
Dexter huic vultu faueas benigno
Vltimi ò felix reparator Orbis,
Et tuum hunc heroa tuere, & alto
Aspice cælo.
Arceas primùm Michaëlis æde
Tela feralis truculenta fati
Tristium pellas nocuum malorum
Eminus agmen.
Heù nimis Blanci gemuere vultus.
Coniugis charæ, miserans nefastum
Proh dolor fatum, dedit ipse merens
Flumina luctus.
Dulce solamen precor affer axe
Amplius ne lugeat inquietis
Lacrymis coniux; nihil & maligni

Vi-

Viſcere poſſit.
Deindè fortunæ recubans ſub alis
Diuitum gazis cumuletur aureis,
Principum faſtu decoratus almo
Fulgeat heros.
Huic & æternos operoſa ſoles
Atropi voluat colus, & ſecundam
Neſtoris vitam, meritoque mille
Sæcula donet.
Occidat nunquam generoſa virtus
Moribus ſacris, pia vita Blanci
Neſciat caſus, ruitura nullo
Decidat æuo.
Sin ſinant hoc fata inimica vitæ
Mille poſt luſtra hunc rapias in altam
Cælitum ſedem, ſociumque Diuis
Inuehe Cœlo.

Naui

Naui quæ eundem B. Franciſcum Blancum in Iaponiam inſulam vehit.

ODE V.

Lvci filia nobilis
Pinus, quæ tumidi cærula marmoris
Findes alite carbaſo
Siſtas Iaponis incolumẽ plagis
Ingens ſidus Iberiæ,
Patriſque Aſsisij pignus amabile
Blancum, qui tibi creditur
Serues Oceani per vada ſoſpitem.
Sic te lumine proſpero,
Ledei Iuuenes lucida ſidera,

Vrsæ, & lumen amabile,
Stellarumque nitor te regat æquore
Et felix tibi fulgeat
Lux monstrans pelago cæruleas vias,
Neptunique pericula.
Ponant ò vtinam prælia turbines,
Pontum, & voluere subdolum
Parcant Aeolij Numinis agmina,
Dum fers finibus vltimæ
Eois Iaponum præsidium potens,
Et fulcrum Fidei nouum,
Magnumque excidium Tartareæ domus,
Nec te in saxa sonantia
Disiectam rapiant sæua Aquilonibus
Austri insania dissidens,
Aut hostis Lybicis Syrtibus Africi
Figat vis: at Ethæsiç

Fe-

Felici repleant carbaſa flamine,
Lætiſque auſpicijs ferant.
Felix perge ratis, ſin tibi fauerint
Auræ; plurimus Ætheris
Aſtiorumque fauor non deerit tibi,
Dum gratum vehis hoſpitem,
Dilectumque Dei pignus amoribus,
Et Diuis decus additum.
I ergo, & tumidam tunde ſuperbiam
Vndarum imperioſior
I felix per aquas, ì pete marmora
Argo dignior inclyta.
Audax illa prior remige nobili
Intentata maris freta
Sulcauit, celebres per vada Nauitas
Vexit ſydere proſpero,
Optatæque plagis Colchidos appulit

Phry-

Phryxei hic vbi velleris
Auratum exuuium Aetiadis tulit
Sagæ fraudibus impiæ,
Sed furti celebris crimine diuitis]
Inter fulgere sydera
Prædatrix vehitur numinum inanium
Iussu Puppis in æthera.
Instrumenta probri, proh scelerum nefas!
Alto digna manent polo?
Sunt furtis etiam premia turpibus
Est & dedecori decus.
At tu Memnonijs finibus vltimis
Raptorem haud vehis improbum,
Qui fallax populis Aesonio dolo
Gazas auferat aureas.
Blancum heroa geris, qui pretiosius
Cæli vellus, & inclytas

Fert oris Iaponum diuitias poli,
Diuorumque opulentiam.
His nunc eximijs, puppis, honoribus
I' felicior, incipe
Euro vela leui tendere; dum tibi
Arcessam prece prosperas
Auras, & Zephyros carmine supplici.

Euocantur Auræ pro eiusdem Nauis incolumitate.

ODE VI.

DExtro fauete sibilo
Tranquilla pubes Aeoli.
Secundo ades hùc omine

O Au-

O Aura florum ſpiritus,
Fer & tepentes aeris
Cœtus, fer alites choros.
Dum vela pinus explicat
Per alta ponti cærula
Heroa ducens inclytum
Extrema ad arua Iaponum,
Qui lumen axis inuehit
Orbis nitore cælite
Auerna pellens nubila
Cęcis virorum mentibus.
Et ſolis inſtar ignei
Optat nefandas Tænari
Vmbras Eöo pellere.
Vbi nitorum ianua,
Phœbique cuna lucidi
Fulget decoro lumine.

Mox cernet ora Memnonis
Suis coruſcum finibus
Nouum nitere Cynthium,
Qui ſurget almus Heſpero,
Lucemque fundet cœlitem.
Adeſtis ergo proſperę
Miti flabello Etheſiæ,
Totoque ferte Nereo.
Blanci carinam ſoſpitem.
Arcete bella turbines
Procul procellas trudite
Sęui furores Africi.
Intacta ſeruent marmora
Euri ſecundi flamina.
I' ſponſe Florę roſcidæ
Blanco comes, cumq; excoquet
Latrantis ira ſideris,

Et

Et dira Càncri incendia.
Quas Blancus oras traijcit,
Quò Phœbus axe desuper
Ignita torquet spicula,
Solisque tellus acribus
Adusta feruet æstibus.
Tui hìc susurri amabiles
Agant choræas garruli,
Lætoquę ludant agmine
Nerei per vdas semitas,
Æstiua pellant tædia,
Et lene frigus suscitent,
Ne Diuus igneos sentiat
Sæui furores scorpij.

Vocat Musam ad canendam eiusdem Beati laudes.

ODE VII.

AGe celsi moderatrix Dea Pindi,
Ades hùc ò properanti pede Clio,
Preme plantis venerantũ, preme dorsum Zephyrorũ,
Famulantum quate currus Aquilonum.
Tibi plausu famuletur chorus omnis
Heliconis; tibi carmen modulanti
Procul horrens petat Auster Garamantum
Regiones; tibi ponat gradienti
Notus iras hyemales: eat exul truculenti
Furor Euri, tibi Blancum celebranti
Leuis adsit sonus auræ Zephyreæ.

Age

Age Clio, quate plectrum, cane Blancum
Iubar ingens, decus almum Superorum,
Cane Iberùm cane ſidus venerandum,
Qui Orientis rutilantis, Iapònumque
Loca luſtrat pede ſacro, etheriĳſque
Piat vndis populorum regiones,
Furibúndique tyranni, haud timet arma.
Sed vt ad dulces hymenæos celebrandos
Metuendam crucem adit ſic properanter.

In Diuum Iacobum Blancum

Ex Mæuania Ordinis Prædicatorum,

Cuius virtute ¦pulsi, fugatique sunt mali dæmones ex innumeris Ergumenorum corporibus. Ideò ab Auctore fingitur in hoc Dithyrambo maximus Satanæ dolor,& furor aduersus eundem Sanctum.

ODE DITHYRAMBICA VIII.

ACri me rapit impete
Gaudens dissidijs furor.
Irarum furit intimis
Aetna medullis.
Heù dolor! vnius
Imbelli superor manu.

So-

Solus Auernum
Vincit homunculus.
Proh pudor! Magnus dominator Orci
Inferùm Rector, Stygiusque Princeps
Terga minaci
Vertere Blanco
Cogor infelix; rapior profundo
Dura reuinctus compede.
Ast quid hoc? patiar pudendum
Tam nefas, tam vile probrum, notamque?
Egone, parent cui nigri lacus,
Regnaque Tænari
Temnendi hominis nutibus obsequar?
Vilisque subdar vnius iussu viri.
Absit tale nefas Tartareo duci.
Sume animum fugitiue anime, & de pectore turpem
Pelle timorem.

Aude; siste fugam, tuas
Reuoca vires magnanimum cor,
Et sæuum in hoste perge vindex.
Occidat audax
Tartarei euersor decoris, cadat hostia Diti
Infandum scelus.
Adeste fidi, adeste manes.
Otì vincula soluite;
Currite segnes
Currite desides
Gorgones, Eumenides fera monstra
Præcipitate gradus
Ocyus omnes
Ite citi; celeri famuli pede pergite; flammas
Amplexæ manibus Diræ, Stygioq; Tonanti
Date tela nigra cohors, date fulmina famuli;
Et sagyttas, & secures vestro ferte Numini.

Et bipennes, & dolones, arma mille ducite
Deque Dite, deque Auerni dira ſede Tartari
Spicula feſtinate.
Siſtite: neſcio,
Quo cor pauore palpitat
Membra rigent gelu,
Mentemque occupat anxius horror.
Aude anime, & pauidos eijce corde metus
Blanci expaues vecors manum?
Hominem formidas? qui Superos
Olim auſus es inſurgere in hoſtes
Ipſumque ętherio ſolio depellere numeñ.
En age felicem ſequere impetum.
Hùc hùc vltrices accedite ſæuius Iræ.
Adſit ſcelerum numeroſa phalanx.
Adſit, & imo
Tartaro infeſtas truculenta tædas

Tisiphone gerens.
Ducat & ardentes dira Megæra faces,
Infandumque caput sæuis armata colubris
Alecto odijs misceat animos.
Mihi ferrum properetur; celerentque
Crudeles Acheronte furores.
Sanguine multo
Mens est opprobrium violati vlciscier Orci.
Rursus mihi anxius timor pectus quatit
Nouus mihi pressam impedit vocem pauor.
Est potens hostis; validisque Blanco
Viribus omnis
Militat æther.
Non ille suo, at Superùm maximo
Robore pugnat.
Parce ergo, parce vis furorum
Parcam? qui dulces hominum mihi tollere prædas,

Me-

Meque feris compescere vinclis,
Deque humani pectoris arce
Nostrum pellere militem
Perfidus audet.
Moraris adhuc vindictam anime?
Perge, festina furor, insueto
Penæ flagello
Irrue in hostem!
Dubitas? pigras inducias furor
Odit; amat pernix malum.
Hostem, heù, tuentur astra, cælum
Auspicijs fauet;
Forti protegit ęgide.
O nimium mihi
Crudeles Superi, crudelia numina cęli,
In me quid ruitis semper contraria votis?
Vos, vos etiam pœnas dabitis.

Immunis haud ibis meis æther malis.
Cecidi quondam ſedibus altis
Victus: aſcendam ſuper aſtra victor,
Ad fera rurſus
Bella ciebo
Sideream domum.
Aſt ego quid Titania demoror agmina vinclis.
Ite cæleſtes domitura ſedes
Inclyta pubes,
Hoſtis eſt, qui non mihi mactat hoſtem,
Ille Riphæi iuga celſa Montis,
Ille frondoſum Rhodopes cacumen,
Ille ſupremæ glaciale cornu
Eruat Oſſæ.
Deſerat omnis
Deſerat inſula Nereum
Hinc tu connixis manibus ſaxa addita ſaxis

Cau-

Cauteſque, rupeſque, & iuga montium
In alta torque ſidera
Maxima noſtræ
Gloria gentis
Inclyte Rethe
Superoſque laceſse proteruos,
Quos ego! ſed prohibet dicere plura dolor.

IN EVNDEM

Diuum Iacobum Blancum,

Cuius natalitius ortus multis prodigijs insignitur præsertìm miro flammarum splendore, & triplicis lunæ ápparitione.

ODE IX.

SVrge Musa concolores
Impedita flore crines,
Per virentes arua Pindi,
Perque colles, perque prata
Carpe molles vngue frondes,
Flore verno cinge tempus, serta necte crinibus
Parce nunc potentiorum

Sx-

Sæua Principum referre
Bella parce, differ arma.
Pone fulmina, & secures
Sume plectra, barbitumque
Garruliq; Dithyrambi voce Blancum concine.
Ille felix dum parentis
Exit aluo, fert Olympo
Lumen ingens; fert decorem
Insuetæ lucis Orbi.
Lustrat atræ noctis vmbras,
Nam triplex coruscat inter astra Cœlo Cynthia
Oriente heröe Blanco,
Mediàque lunæ luce
Radianti fulget ore
Ipse candidus puellus
Blancus editus sub auras.
Patriæque visa flamma mira muros cingere.

Ru-

Rutilare pulchra tantum,
Nec cremare visa ciues,
Sacer Oreb qualis Ignis,
Qui micabat non edebat
Dente flammeo rubetum.
Fulgeat nouo nitore cœlum. Terra fulgeat,
Igne miro, flammulisque
Astra, Blanci vagientis
Decorate luce cunas,
Atque pulsis noctis vmbris
Celebrate sidus ortum.
Hos honores, has decoras luce pompas fundere
Debet æther, debet Orbis.
Ille Blanco namque nato
Noua lumina, & nitores
Sibi cernit obtinere
Mille prædas, & trophæa

Su-

Sumit ex Auerna ſede rapta, Blanco vindice.
Hic nouum decus, nouumque
Celebrandum Numen aris
Sumit Orbis, atque ſacris
Cumulatur mille donis,
Præmijſque gaudet almis.
Plaudat ergo Terra Blanco; plaudant ergo ſidera.

Beatus Blancus de Blancis De Veneris, & Satanæ dolis triumphator.

ODE X.

PRofer, iò, palmas, Erato, geminique triumphi
Concine Musa decus.
Quem Blancus Superùm non vltima gloria Diuùm
Victo Acheronte tulit.
Egregius formà iuuenis, quo pulchrior alter
Non fuit oris honos,
Ornauitque genas roseum iubar, vndiq; pinxit
Aurea pompa comas,
Huic geminæ ætherij radiantia sidera vultus
Enituere faces.

Non

Non ſic veris opus fundit per florea tempe
Flora decora ſinu,
Aut oſtentat odoratum roſa nobilis oſtrum,
Purpureaſque genas;
Non ſic aſtra polo, non ſic argentea cœlo
Cynthia luce micat.
Multi illum thalami, multi optauere puellæ,
Idaliĳque Thori.
Obtulit huic vetita inſidĳs ſolatia mille
Officioſa Venus
Ille Dioneos ſpreuit generoſus amores,
Luſit, & ille dolos,
Nec niueum tetigit pectus, mentemque flagrauit
Sæua Erycina rogo
Neglectus defleuit Amor, pharetramque ſonantem
Fregit & erubuit,
Dum fruſtra tædas, fruſtraque intorſit in hoſtem

Lurida tela manu,
Quin etiam Ditem, & victum Phlegetonta coëgit
Vertere terga fugæ,
Nec fraudes valuere Stygis, dum vindice Blanco
Concidit omne nefas,
Fusa iacent dextrà Plutonia regna potenti,
Tartareique lacus.
Profer, iö, palmas, Erato, geminique triumphi
Concine musa decus
Tartara formidant cuncti, sed Tartara Blanci
Robur Auerna pauent
Vincit amor cunctos, Blancus deuicit Amorem,
Et Cypriæ arma Deæ,
Profer, iö, palmas, Erato, geminique triumphi
Concine Musa decus.

AD

AD PHOEBVM,

Quem precatur inuitatq; Author ad celebrandas Blancorum laudes.

ODE XI.

PHœbe Musarum iuga celsa linquens
Te precor, sistas, vbi verna semper
Flore Sebetus fluit inter arua
Amne benigno.
Hìc tui Pindi, Aónidumque fonti
Æmulus multò resonante vatum
Obstrepit cantu, patrijsque mugit
Mille Camœnis

Plurimo qualis vaga flexuosi
Lene Meandri fremit vnda olore;
Murmurat qualis modulis volucrum
Ripa Caystri,
Hùc petas pulchro redimite serto
Aureos crines, vbi amœna rura
Elysi prato, Hesperidumque rident
Æmula campis,
Aut vbi ingentes caput inter vrbes
Vrbium regina potens, decusque
Nobilis Siren gerit, & virenti
Surgit in agro,
Hìc canas, Thymbrȩe Pater perenni
Laude Blancorum meritos honores,
Quos dedit magnis cumulata factis
Inclyta virtus.
Quid prius dignà referas Camœna!

Lu-

Lucidum an gentis genus, & parentum
Nobilem stirpem; quibus astra auito
Stemmate fulgent.

Mille num ductos recines triumphos
Hostium castris, populisque victis
Mille an heroum celebrata claris
Nomina bellis.

Imperi Plancum celebrem Quirini
Consulem sumes cithara canendum
Vnde Blancorum genus, vnde Patrum
Nobile nomen.

Diditur terris numerosa proles,
Vnicum temnens habitare limen;
Appetunt magni sibi magna; & ingens
Grandia quærit.

Galliæ extremas penetrauit oras.
Et suos egit patrios penates

Italùm campis, coluitque regnum
Gentis Iberæ,
Hinc nouum Blancos petiisse tectum
Fertur, & Sirenis ad alma tempe
Prospero tandem patrias tulerunt
Omine sedes;
Hùc prior Regni moderator ingens
Appulit sacro decoratus ostro
Carolo seruans solium Gerardus
Prouidus Heros,
Purpura clarum haud sileas Othonem,
Et Quirinali trabea decoros
Præsulum cœtus, precor, infulatos
Concine Patres
Quattuor summo rutilant in axe
Astra Blancorùm, totidemque ciues
Cælitis tecti veneratur Orbis

Thu-

Thuris acerra;
Deinde, & heroum innumeros maniplos
Prælio illuſtres animas parentum
Militum dicas, proceresque magnos
Fulmina belli.
Prole Marcelli geminà parentis.
Pulchra Sirenum Vrbs nimium tumeſcit.
Inclytis ambo titulis coruſcant,
Moribus ambo,
Fama Blancorum; velut imbre creſcit,
Duplici in Fratre, vnda fluentis amnis,
Et ſua qualis face Phœbus inter
Sidera fulget.
Claret inſigni pietate Michàël
Marte Germanus micat inter omnes
Fortium cętus, validuſque viuit
Terror in hoſtes.

Ad Illuſtriſsimum MARCHIONEM S. IOANNIS Prouidum, & primum Rectorem Sacræ, & Regiæ Domus Spiritus Sancti.

Ob prohibitionem factam annuæ euagationis ab eodem Virginibus in ipſa domo detentis, & ob maximam vigilantiam eiuſdem ad eas regendas.

O D E XII.

ÆGenam imperio, ò quam bene prouido
Multam, Blance regis Virgineam manum,
Quam ſacro cohibet carcere Numinis
Ignei, te vigili, domus.

Tu

Tu prudens animi legibus integris
Addis feminea frœna licentiæ,
Æternumque vetas, dux bone, nubili
Iuris fœdere Virgini.
Sacrati ex adytis liminis annuos
Discessus, reditusque: haud temerarias
Curas, ò Michael, tot querimonias,
Sed stas mole tua, mari.
Ceù cautes medio, fluctibus vndique
Excussa, & teneram quam tibi credidit
Pubem Cœlicolùm Numen in intimis
Tu septam penetralibus.
Seruas;atque malis protegis: haud secus
Tutatur pauidas pastor ouilibus
Agnas, & stabulis condit amabilem
Turbati pecoris gregem;
Vesanos ouibus cum catulos leæ

Im-

Impastumue lupum, quem famis improba
Vis vrget stimulis, insidias videt
Circum pabula tendere.
Sed cur, ò Michaël tam leue contulit
Regnum exosa viris, semper & inuidia
Sors magnis: minimum est imperium tui
Moli fœmina consilì.
Eheù sæpe scelus, proh pudor, insidet
Auratis solijs, sceptraque belluis
Haud impar manibus sæpe gerit: caput
Terræ dedecus imperat.
Et mens digna Tui, dignaque diditis
Terrarum imperijs; nec ditionibus,
Nec regum meritis fulget honoribus,
Nec cingunt diademata.
Orbis dimidium ferre potens caput,
Aut fasces decorant. Quid queror? inclytis

Sunt hæc æqua tuis pondera viribus.
Regnum est fœmina maximum.
Ventos non equidem est tam labor improbus
Vinclis induere, aut compede dissitos
Euincire notos: cura minor freti
Frænos addere fluctibus,
Aut mulcere trucis pectora tigridis;
Quam frænare animum fœmineum: Viri
Vestro state alacres imperio: nimis
Est monstrum variabile.
Et ventis leuius; maius & æquore
Portentum mulier: Dux scelerum malum,
Dilectumque nefas: illacrymabilis
Humani generis lues.
Monstrum hoc Herculeis viribus æmulos
Rectores animos postulat, inclyto
Quos sub corde geris Blanciadum nitor
Præses maxime virginum.

Ad

Ad Illuſtriſsimum D. IOANNEM THOMAM BLANCH Marchionem Olíueti Inuictiſſimũ Militem ob inſignem victoriã partam in Velua Inſula apud Flandriam.

ODE XIII.

QVò me ducite præpeti
Penna Pierides, non ſine numine
Ales tollor in aëra.
An ludor? vòlucris iam vìdeor plagas

Vel-

Veluæ errare per exteras,
Audire, & sonitus, bellaque Martijs
Misceri vndique buccinis.
Hinc tormenta tonant ænea, & igneam
Aetnam faucibus euomunt,
Implentque horrisonis antra fragoribus,
Et cęlum ictibus impetunt:
Illinc axe ruunt fulmina; ferreus
Imber grandinat ęthere,
Telorumque pluit nimbus, & hostium
Præceps exitium ruit.
Læthali æra micant lumine; militi
Portendunt tenebras necis:
Illinc mors vehitur per vada sanguinis,
Soluens vela furoribus.
Vrnæ deficiunt exanimis; deest
Tellus plurima funeri,

Exan-

Exanguesque viri, & busta cadauerum
Tollunt culmina montium.
At quis vectus equo per medium furit
Agmen Marte animosior.
Dux ille? En rapidis aduolat ocyor
Euris: cernitis vt rotat
Ensem bellipotens, telaque fulminat,
Crispatque arma manu, viris
Victor colla metens; sternit, & hostium
Robur, perque acies ruit.
Non sic aggeribus flumina dirutis
Inge ns diripiunt nemus.
Non sic miscet aquas ponti Aquilonibus
Austri insania dissidens.
Olli tela viro patria suggerit
Virtus: innumeris fauet
Fortuna auspicijs: Macte animis potens

He-

Heros militiæ decus;
Sic forti ad Superos ſemita panditur
Sic ferro itur ad æthera,
Sic magni proceres nomina honoribus
Æternant ſibi; quiſquis es
Tu mars armipotens. O vtinam tuum
Noram nomen; & inclytum
Genus, quàm cuperem noſcere patrios
Ortus; Dic precor : audior
Iö; Blancus hìc eſt Blancus Iberiæ
Magnum præſidium, & genus.
Proles Parthenopes: cui patrius vigor
Palmam hanc carpere nobilem ,
Hoſtilemque dedit ſternere militem.

Consolatur Dominum MARCHIONEM S. IOANNIS Diù deflentem obitum suæ meritissimæ Coniugis.

ODE XIV.

Tristia charæ funera Coniugis
Gemere æternùm Daulias Ales
Querulis Michaël desine lacrymis;
Non semper iaculatus ab alto
Decidit æthere pluuius: imber,
Aut radiantis Phœbi rutilos
Vultus condunt nubila tenebris.
Et tu, qui Parthenopes Cœlo

Ra-

Radias nobile ſidus; conderis
Perpetui meroris nubibus,
Teque in gemitus ſoluis amaros.
Si tuus infelix dolor eijci,
Gemituque euellier animis poſſit.
Emptor pretioſus lacrymarum
Mercarer luctus, queruloſque
Peterem queſtus diuite gemma.
Vincerem & æquoreas Alcyonas,
Merentumque ſororum vincerem
Phaetontiadum longum gemitum,
Irem in ſyluas, nemorunque inuia
Pandionia flebilis ales
Ferali cypariſso conſidens,
Æternumque querens luctiſono
Triſte referrem gutture carmen,
Et dum vaſto immota maneret

Ingens pondere tellus: donec
Alma niterent ſidera cœlo ,
Et pulcher dum rutilis bigis
Superos ſol circumdaret orbes,
Nunquam mœtam mœror haberet ,
Mœſtaque ſemper gemerent lumina,
Ruerentque meis flumina vultibus ,
Aucta quibus, vel cœrula tumidi
Pelagi ſuetas non amplius vndas ,
Sed lacrymas ad littora voluerent.
Oceanumue nouum terris darent;
Quò tuus hìc poſsit tumularier,
Et naufragus occumbere mœror.
Aſt heu lacrymæ lacrymas augent!
Creſcitque dolore dolor miſeris ,
Non ſecus ac per florea tempe ,
Læta adoleſcunt gramina rore ,

Plu-

Pluuijsque magis germina crescunt,
Et viridi se cespite tollunt.
Ergo tuis tot Blance querelis
Pone modum, & tantis sine lacrymis
Niueum vultum vrgere Senectæ,
Mæstaque gemitu flere perenni
Fata, & amores Coniugis almæ,
Sed potius, Phœbo auspice, læti
Referamus victrices palmas,
Fratrisque tui parta trophæa,
Quosque æternos laudis honores
Contulit illi Martia virtus.

In Illustrissimum Dominum D. IOANNEM THOMAM BLANCH Oliuetensium Marchionem

Ob populi tumultum sedatum in hoc Regno, Cuius quietis, pacisque pars magna data est prudentię,& virtuti eiusdem Marchionis Inuictissimi Militis.

ODE XV.

QVò cęci ruitis, proh scelus, impete
Ciues præcipiti, sistite, sistite
Detestabile crimen,
Ensesque eÿcite impios;

Cur

Cur veſtram excidijs ſternere barbaris
Gaudetis Patriam, & ſcindere maximum
Diro funere regnum,
Vrbiſque imperium potens.
Vobis vòs miſeris parcite; cernitis,
Vt ciuem inſidijs impietas petit
Ciuis: ſaucia fili
Telo Parthenope parens.
Humectat gemitu ſanguineo genas;
Veſtræ, ah vos miſeræ parcite Patriæ;
En vt flamma furorum
Flammis excidit improbis
Sedes, tecta, domus, templaque nobilis
Sirenis: calido ſanguine ſemitæ
Fumant: funera, cædes
Replent vndique compita.
Nec vos ferre decet pectora tygridis

Immitemque animum, quos fauor Ætheris,
Et clementia cęli
Nutrit sidere prospero,
Hìc hìc mos rabidis solus in anguibus
Sæuit, qui lacerant corda parentibus,
Scinduntque ore proteruo
Aluum, & qui genuit, sinum
Nec fas Marmaricas gignere belluas
Felix Parthenopes Elysium, aut feros
Monstrorum edere fætus,
Atque immane virùm genus.
Vestri vos meriti parcite Principis
Fas, & grande decus lædere regium.
En parcit generoso
Vobis Austria fædere
Ventis fundo preces, verbaque negligit
Baccantis populi dira proteruia.

Plebis turba nefastæ
Maiori ruit impete.
At vos Indigetes Sidereæ domus
Regni rebus opem ferte ruentibus,
Optatamque proboso
Metam ponite crimini.
Audiuere preces numina, votaque
Audiuere Dij: En sæua frementium
Tempestas populorum
Blanci detumuit manu,
Inuicto Austriaco, qui comes additus
Marti Vrbemque potens qui regit Innico
Iunctus fulmine strauit
Iras illacrymabiles,
Et pacem patriæ rettulit auream,
Magnoque Imperium reddidit Austriæ.
Tu lux inclyta Regni

Addis fræna furoribus
Ciuem Parthenopes cogis Iberiæ
Tu parere Ioui, tu populum Imperî
Lorum concutientem
Placas auſpicijs bonis.
Vrbes, quas celebres alluit Adria
Fręnas, & ſtrepitus te petulantium
Formidant Lupiarum
Magni, & Brundusij furor
Cedit, Blance, tibi, frænaque, te Duce,
Antiqua excipiunt oppida plurima.
Salue ò gloria belli,
Salue ingens equitum nitor
Te pacis reducem grata Neapolis
Debet perpetuis tollere honoribus,
Magno, & munere debet
Grates Auſtria ſoluere.

AD EVNDEM.

Quem nobilem, illuſtrem, inclytum non faciunt opes, ſed virtus, quę veram affert nobilitatem.

ODE XVI.

DIuitis auri
Lumine nulli
Fulgere poſsunt
Nobile Germen,
Claraque prolcs;
Quem aurea tantum

Pon-

Pondera ditant
Par pretiosis,
Tergaque onustis
Diuite gaza
Viuit onagris,
Solaque virtus
Qualis Olympi
Fulgida lampas
Luce nitenti
Claret in Orbe,
Sola tenebras
Atraque pellit
Nubila tectis,
Vnaque veros
Gloria gentis
Fundit honores.
Hac duce, summis

Tol.

Tolleris astris
Inclyte Blance
Laude perenni
Diceris omni
Nobilis heros
Hac tua totis
Didita terris
Cuncta per ora
Magna vagatur
Fama, tuumque
Vndique nomen
Voce loquaci
Personat ingens,
Teque virorum
Colla metentem
Frigi:la nouit
Flandria tellus,

Te-

Teque frementis
Murmura plebis
Lumine miro
Vincere vidit
Regia Siren.
Tu quoque Ibero
Itala Regi
Regna tueris,
Multaque vindex
Patria seruas
Mœnia telo.
Ægide forti
Oppida, & altas
Protegis vrbes,
Claraque bello
Fulmine vincis
Agmina Galli.

Solaque virtus
Lumine vero
Lustrat auorum
Nomina Patrum,
Teque, Tuosque
Reddidit Orbi,
Vndique claros
Martius ardor,
Doctaque Pallas.

IN EVNDEM:

Deſcribitur lues olim in hoc
Regno graſſans,
Cui idem Oliueti Marchio
ſeſe mancipauit inſer-
uiendo ægris.

ODE XVII.

Pone lætos Muſa cantus,
Triſte carmen incipe:
Funde luctus: lacrymarum
Plura creſcant flumina,
Dum decoras perdit vrbes

Im-

Impio mors funere.
Ecce veſtro amica Phœbo,
Vt luis furoribus,
Eſca facta pulchra Siren
Falce læthi ſternitur;
Et flagello ſæuiente
Icta morbi vapulat.
Hic vbi per ludibundas.
Vrbis almæ ſemitas.
Mille luſus, & choreæ
Perſonabant garrulæ,
Et trahebant terga equorum.
Bigæ opimæ pondera,
Et iuuentus flore verno
Vinciebat tempora.
Dulce carmen hic canebat
Virgo Sole pulchrior.

Nunc vbique luctuosi
Læthi imago cernitur,
Et querelę, ciuiumque
Luctus ingens perstrepit.
Digna multo pompa planctu
Flebili vrnę ducitur.
Et superbo vecta curru
Mors plateas peruolat.
Mille palmas inter vrbem
Colligens Sirenida,
Et ruinis, & furore
Fertur implacabili
Męsta cunctis ora pallor
Luce pingit funebri.
Hìc colonos viua mortis,
Nunc trophæa prospicis;
Nulla forma decolores

Festa vultus purpurat.
Hic canentum turba vatum,
Hic olorum plurimus
Assuetus cœtus olim
Dulce guttur soluere.
Atque Sebeti prope vndas
Ore læto ludere.
Nunc auis ferale carmen
Mæsta fati nuncia
Fundit, & Sirenis almæ
Funus atrox concinit,
Nóctuæque cuncta terrent
Inquietis luctibus,
Atque Crater pulcher vndis
(Nante in ipso gaudio)
Gratiarum, qui theatrum
Perstrepebat plausibus,

Nunc dolorum triſte limen,
Funerumque mobilis
Vrna condit ſubter vndas
Aggeres cadauerum.

Quot malis, heù, inclytam vrbem,
Ira fati vulnerat.
Sponſæ amatum decidentis
Sponſus amplexum aufugit.

Natus hoſtis blandientem
Patris horret dexteram,
Ebibitque mortis atrum
Virus infans vbere.

Vix hero fidus miniſter
Eminus dat ferculum;
Inde terga vertit ille
Africi alis ocyor.

Quærit exul inquietus

Tuta ſyluis limina,
Et paterna quiſque linquit
Tuta ciuis profugus,
Ne ſibi cunæ penates
Sint ſepulcrum flebile.
Patriæ at tu fidus Vrbis,
Blance, ciuis improbum.
Haud fugis fatum, luiſque
Sæuientis impetus,
Nec tuæ deſertor ædis
Expaues pericula,
Sed tui contemptor inter
Mille læthi fulmina
Fers opem, & gratus medelam
Das ruenti patriæ,
Peruigilque arcere curas
Tanta morbi incendia.

Nec suetos hos honores
Cerno miro lumine.
Namque bello sæpe vidi
Pro paternis manibus,
Proque Ibero Rege magno
Sæpe vitam spernere.

FINIS.

Author in sui Detractorem.

O *Mi Mome meæ mordes, cur carmina musæ*
Est quia, Tu Momus, Tu mihi mimus ades
Indoctum, est leue, si dicas me voce Poetam
Hoc magnum Mome est condere carmen opus.

INDEX

RERVM, ATQ; CARMINVM;

Nec non & metrorum genera, quibus vſus eſt Author.

tam

pi-

Ia-

Euo-

In

INDEX.

Spi-

In

INDEX.